

Tidskriften *Kommunist* om Chile

Kommunist var Förbundet KOMMUNISTs teoretiska tidskrift

Samtliga texter från 1974

Innehåll

Introduktion	1
Rådsrörelsen i Chile	2
Bossarnas strejk (Oktoberkrisen)	4
Rådsrörelsen	4
Rådsrörelsens nedgång	7
Förspelet till kuppen	8
Slutsatser	10
Våra internationella uppgifter	10
I. Vad är nytt?	10
II. Våra uppgifter i detta läge	12
Kampen i Chile och solidaritetsarbetet	15
Vad är Chile för samhälle?	16
Vilka misstag gjordes under Allendetiden	16
Stöd åt Allenderegeringen?	17
Den svenska vänsterns förklaringar	17
Uppgifterna i den chilenska kampen	18
Den svenska vänstern och kampen idag	20
Solidaritetsarbetet	22
”Låt oss förvandla vårt hat och vår ilska till organisation och motstånd” – Intervju M.	
Enriquez (MIR)	24
Diktaturen lyckas inte stabilisera sig	25
Arbetarklassen och folket återhämtar sig	26
Utnötningskrig mot storkapitalet	26
Vad är väpnad propaganda?	27
MIR växer och utvecklas	27
Ett år av aktivt motstånd inleds	28
Låt oss visa motståndets styrka!	28

Introduktion

Samtliga artiklar här nedan är hämtade från Förbundet KOMMUNISTs (FK) teoretiska tidskrift *Kommunist* år 1974, dvs efter militärkuppen (i september 1973).

FK tog givetvis även upp Chile-frågan i sin veckotidning (*ArbetarKamp*) och gav ut en skrift, [Chile: klasskamp och strategi 1970-73](#) (som finns på marxistarkivet).

Den organisation som FK såg som ”närstående” i Chile var den castristiska MIR (Movimiento de Izquierda Revolucionaria, Revolutionära vänsterrörelsen). Därför bygger också FK:s analyser mycket på MIR:s uppfattningar. Den sista artikeln i denna samling är följande intervju med MIR:s generalsekreterare Miguel Enríquez, som mördades i oktober 1974.

En del av artiklarna nedan riktar skarp kritik mot den övriga svenska vänstern, särskilt trotskisterna (dåvarande RMF – Revolutionära Marxisters Förbund). Denna kritik besvarades givetvis – var, när och hur preciseras närmare i anslutning till kritiken.

Tyvärr dog FK:s intresse för Chile, såtillvida att Chile inte behandlades i *Kommunist* efter 1974, förutom i en artikel i nr 41-41 1982 (med rubriken ”Chilenska vänstern går samman” – denna ingår inte nedan), men FK hade då lagts ned, dvs upphört att existera.

Litteraturtips – mer om Chile och militärkuppen

André Gunder Frank: [Kapitalism och underutveckling i Chile](#). Bakgrunden (från 1970)
[Chile – den kommande konfrontationen](#). Resolution från Fjärde Internationalens förenade sekretariat i december 1971, dvs nära 2 år innan militärkuppen

[Chile – frågor kring den chilenska revolutionen](#) (från 1974)

[Latinamerika: Vänd nederlagen till seger](#) (från 1975)

[UP i Chile – gamla illusioner och nya](#), artiklar och dokument om Chile (från 1976)

[Tidskriften Fjärde internationalen om Chile](#) (artiklar från 1973-76)

Böcker

Brun, Hersch...: [Fallet Chile. Om möjligheten av en fredlig övergång till socialismen](#) (1974)

Tor Sellström: [Massmobilisering och folkmakt i Chile 1970-1973](#) (från 1975)

Rådsrörelsen i Chile

Ur *Kommunist* nr 16 (1974)

Vad erfarenheten från Chile visar är att arbetarklassen kan gripa makten. Vi publicerar här en artikel från *International Socialism* nr 66 (feb 74). Vi gör det inte i första hand för att visa den s k fredliga övergångens omöjlighet och än en gång skära vänsterreformismen i strimlor. Det gjorde vi en gång för alla i artikeln ”VPK på marsch mot vänster?” i *Kommunist* nr 9/11, oktober 1972 (sid 4-20), och det har efter Pinochetkuppen åter och åter upprepats av den revolutionära vänstern. Vi slår bara fast att utvecklingen i Chile och även denna artikel med förödande klarhet visar vänsterreformismens logiska väg, all dess vacklan och undfallenhet där den står någonstans i tomrummet mellan två klasser som kämpar om makten.

Vi publicerar artikeln för att visa den revolutionära övergångens möjlighet.

Artikeln visar, hur arbetarklassen under Allendetiden började organisera sig som klass, gripa kontrollen över produktionen och distributionen, började utveckla sin klassmakt, och hur även andra klasser och skikt drogs med i denna *rådsrörelse*. Det skedde i *industriråd* (cordones industriales), *stadsdelsråd* (comandos comunales de trabajadores) och *bonderåd* (consejos campesinos – men bonderåden berörs inte i artikeln), samt i *samordningskommittéer* (coordinadora) som började upprättas för att knyta samman rådsrörelsen på de olika samhällsområdena. Artikeln visar också, hur denna början till samordnad klassorganisering inte sprang ur tomma intet, utan byggde på olika organisationsformer som redan fanns.

Sålunda framträder både det allmängiltiga och det säregna i rådsrörelsen. Organisering i industriråd, stadsdelsråd, bonderåd (samt soldatråd) samt samordningen mellan dessa olika rådsorgan är *allmängiltiga former* för den självständiga arbetarorganiseringen i hårdnande klasskamp och andra samhällsgruppers anknytning till denna. Detta framhäver vi i polemik mot stalinisterna, som inte erkänner betydelsen av den självständiga klassorganiseringen och än mindre då några allmängiltigheter i denna.

Rådsrörelsens framväxt på grundval av olika stadsdelsföreningar, priskontroll”juntor”, hemmafruföreningar osv visar de *säregna och mångskiftande* vägarna för dess uppsegling då klasskampen skärps häftigt. Detta framhäver vi i polemik mot de trotskistiska och råds-socialistiska uppfattningarna, som skriver Råden med stort R och helt enkelt kalkulerar dem på de ryska sovjeterna.

Men något måste ha brutit. Även detta blottlägger artikeln med all klarhet, dock utan att själv formulera slutsatserna klart. Den förfaller t o m till en helt meningslös anklagande ton mot Folkfrontens partier och tar även direkt avstånd från MIR, genom hänvisning till MIR:s stöd åt Folkfronten även efter det att militären trätt in i regeringen. Men artikeln säger inte något om vare sig MIR:s ställning som den enda betydelsefulla organisationen till vänster om Folkfronten, eller om den politiska linje som var MIR:s – mobiliseringen av arbetare och bönder i egna maktorgan, utveckling av en samordnad ledning i kampen, arméns uppsplittring genom revolutionärt soldatarbete, arbetarklassens beväpning. MIR var inte en demokratisk-centralistisk kommunistisk organisation, men dock en kämpande revolutionär kraft. Men denna revolutionära inriktning stod inte i motsättning till ett stöd åt Folkfronten. Denna bars fram och pressades av en massrörelse som också befordrades av de reformer den tog initiativ till eller tvingades till av massrörelsens egna steg. Men samtidigt försökte Allenderegeringen nå kontroll över den rörelse som växt fram i efterföljden av dess seger, och tvinga den in i den borgerliga ordningens ram. Det var detta vacklande förhållande till massrörelsen som motiverade MIR:s kritiska stöd åt Folkfronten – man försvarade den mot reaktionen, men

angrep den för dess vacklan (se MIR:s svar till kommunistpartiet i ”Chile, den fredelige väg till socialismen”, *Politisk Revy*, Köpenhamn 1974, sid 98).

Artikeln blottlägger vad som brast. Det fanns inom arbetarklassen inget sammanslutet kommunistiskt avantgarde som drev rådrörelsen framåt, och det fanns än mindre inom arbetarklassen en tradition till grund för rådrörelsen: erfarenhet av och medvetenhet om vad klassens självständighet innebär. Arbetarrörelsens klassjälvständighet ideologiskt och organisatoriskt *måste grundläggas i ett långvarigt uppbygge* innefattande arbetarklassens självständiga kamp och organisering, bekämpande av splittringarna inom klassen (ideologiskt och genom att bekämpa deras materiella förutsättningar) och uppbygge av ett organiserat kommunistiskt avantgarde. Allt detta klarlägga utförligt i andra delen av våra kongressdokument. (För arbetarmakt – för kommunismen, särskilt avsnittet ”Huvuduppgifterna idag och hur de ska genomföras”, sid 44-69). Där finns slutsatserna formulerade.

Men dessa slutsatser skrivs även med det svarta blodet från Chiles vänster och kämpande arbetarklass. Drar vi dem inte kommer de på nytt att skrivas med vårt eget blod. Att i polemik mot andra uppfattningar avgränsa, inskräpa och även pröva vår riktning är en fråga om liv och död.

Arbetarklassens viktigaste kamper under Folkfrontens regeringstid utspelade sig i ett speciellt sammanhang: ekonomins statliga sektor (dvs den sektor som kontrollerades av regeringen). Denna sektor var kärnan i regeringens strategi för en ”fredlig väg till socialismen”. Det var här som den hoppades kunna etablera grunderna för ett ”nytt samhälle”, ger att använda sig av precis samma lagar och institutioner som den härskande klassen byggt upp under 150 år för att skydda sitt herravälde.

Regeringen hade organiserat den statliga sektorn i samförstånd med CUT (det chilenska LO), för att möjliggöra stats- och fackföreningsbyråkratins samfälliga kontroll över arbetarklassen. För detta ändamål föreskrevs noggrant på vilket sätt de privatägda industrierna skulle överföras till statlig kontroll och hur de skulle administreras.

Den grundläggande administrativa struktur som var pålagd den statliga sektorn både på nationell nivå och på enskilda industrier, var sådan att de avgörande besluten fattades av en styrelse, som bestod av fem regeringsrepresentanter och fem fackföreningsrepresentanter (på fab-riksnivå kom därav endast tre från arbetarnas fackföreningar, en kom från tjänstemännens samt en från de akademiskt utbildades), under en regeringsrepresentants ordförandeskap. Detta innebar att arbetarna alltid befann sig i minoritet.

Regeringen tillsatte en chefsadministratör i alla fabriker inom den statliga sektorn och även i sådana som troligen snart skulle övertas. Chefsadministratörernas funktion blev densamma som de f d bossarnas så snart de ställdes inför krav från arbetarna: antingen fick de trycka ner deras krav eller föreskriva åtgärder utan att ta arbetarna med i räkningen. Av denna anledning krävde många arbetarmöten på fabrikerna att de ”nya bossarna” skulle avlägsnas (dessa var i allmänhet militanter från kommunist- eller socialistpartiet), och att administrationen av fabriken skulle läggas i arbetarnas händer.

Ett ytterligare hinder för arbetarnas egen kontroll var det sätt på vilket CUT (LO) var organiserat. Även om det hölls ganska regelbundna val av funktionärer, så valdes dessa efter partilistor. Väl valda blev de sina respektive partiets egendom, vilka kunde byta ut dem om de så önskade. (MIR använde sig av detta knep för att avsätta sin valda representant, Alejandro Alarcon, sedan de hade uteslutit honom ur partiet pga att han hade krävt en demokratisk

representantförsamling, i vilken de olika tendenserna inom basrörelsen skulle kunna komma till uttryck.)

Denna hierarkiska uppbyggnad hindrade emellertid inte att den statliga sektorn blev huvudarenan för arbetarklassens kamp. Regeringen hade gjort upp en noggrann lista över ett begränsat antal fastställda industrier som skulle övertas. Men arbetarna kämpade för att få även andra införlivade i den statliga sektorn – delvis pga behovet att få kontroll över produktionsapparaten och delvis pga att lönerna var högre i den statliga sektorn. På samma gång växte kampen för ekonomiska krav. Regeringen insisterade på att huvudmålet skulle vara att öka produktiviteten, och hävdade att ”kampen för produktiviteten måste vinnas, mer måste produceras för landets bästa, för att beröva de rika makten och ge mer till de fattiga”. Men pga den hastiga inflationen (resultatet av de ekonomiska kriser som landet lidit av i minst tio år) gick vinsterna i verkligheten rakt ner i de stora affärsmännens fickor: genom sina förbindelser med världskapitalismen och sin politiska, militära och ekonomiska makt kunde de bestämma spelets regler vad gäller export, import, kredit, produktionskvantiteter och distributionskontroll, och likaså engagera sig i vad slags bojkott, svindel eller hamstring, som passade dem.

Bossarnas strejk (Oktoberkrisen)

Oron med anledning av dessa problem växte i arbetarklassen och samtidigt började det gå utför för många av de mindre affärsmännen. Deras ilska riktades emellertid snarare mot regeringen och arbetarklassen än mot de stora kapitalisterna, vilka drog fördel av deras olycka. Deras ilska kom till uttryck i bossarnas ”strejk” i oktober 1972, och borgarna grep genast tag i detta tillfälle som ett medel att isolera arbetarklassen. Målet var att återerövra de vinningar arbetarklassen gjort.

”Strejken” började långt nere i det sydliga området Punta Arenas, där ett antal mindre lastbilsägare opponerade sig mot att ett statligt transportbolag inrättades. Ortens butiksinnehavare förenade sig med dem. Inom mindre än en vecka hade kapitalisterna förlamat landet; de blockerade vägarna, övergav produktionscentra och vägrade utföra transporter i statlig och kommunal tjänst. Vänsterpartierna var förvirrade. Med sin syn på klasskampen kunde de inte föreställa sig sådana metoder som en bossarnas generalstrejk. Och i sin villrådighet föredrog de att vädja till borgarnas patriotiska känslor, och påminna dem om att de kränkte landets demokratiska ordning framför att låta sig ledas av arbetarnas militans.

Det var en politik, som spelade den härskande klassen rakt i händerna och öppnade möjligheter för den att besegra arbetarna. Men arbetarna var inte beredda att stillatigande acceptera ett sådant nederlag. Det var i detta läge som de s k *cordones industriales* verkligen började utvecklas. (De var lokala industriråd, som sammanslöt arbetarna inom ett visst område, även de arbetare som stod utanför CUT. Det rörde sig alltså om en reell klassorganisering.

Vi kommer i fortsättningen av artikeln att kalla dem *industriråd*. Reds anm.)

Rådsrörelsen

De första rådsorganen hade börjat skapas så sakteliga några månader före oktober 1972. De sammanförde alla fabriker inom ett geografiskt område, och hade uppstått för att förse fackföreningarna med ett ledarskap, som stod enat kring de omedelbara ekonomiska kraven. Deras ledare kom uppenbarligen från fackföreningsorganisationen, trots att varken Folkfronten eller CUT accepterade industriråden. De var inte heller i stånd att begränsa dem till att vara mer idé än verklighet.

Nu i och med oktoberkrisen tvingades emellertid arbetarrörelsen att desperat söka efter ett sätt att bekämpa borgarklassen inom det område denna valt – organisationen av produktionsförhållandena.

Arbetarna insåg, att de två huvudproblemen var organiseringen av produktionen och av varudistributionen, och att dessa två aktiviteter måste förenas i en rörelse för socialisering, som var så bred som möjligt. Dess framtid som klass berodde på hur de lyckades med detta första steg.

De började med att lägga beslag på alla de industrier som bossarna övergivit och införlivade dem under respektive industriråd, eller skapade nya industriråd där inga fanns. Inom några dagar hade följande industriråd bildats i Santiago: Mapocho, Alameda Station, O' Higgins, Macul, Cerillos och Vicuna MacKenna. På detta sätt började en verksam arbetarkontroll att utvecklas. Produktionen styrdes av arbetarna, den omhuldade affärssekretessen förstördes i och med att de övertog räkenskapsböckerna, och administrationen av företagen förenklades. Varje industriråd leddes av ett verkställande utskott, som valdes på fabriksmötena, och vars arbete bestod i att samordna alla arbetsuppgifter inom sektorn. Varje medlem i utskottet hade en särskild uppgift att utföra, och denna fastställdes under mötesdiskussionerna i fabriken.

Det omedelbara behovet att länka alla dessa industriråd till varandra och till resten av befolkningen (se mer om stadsdelsråd nedan, reds anm) gav upphov till *samordningskommittéer (Coordinadora)* – de centrala nerverna arbetarnas organisering. Medlemmarna i dessa kommittéer valdes av industrirådets verkställande utskott, och deras verksamhet stod under nära och ständig uppsikt av basen. Det var nödvändigt för att kunna följa upp och praktiskt omsätta de initiativ som kom från verkstadsgolven. Dessa samordningskommittéer var också sammanlänkade med stadsdelsorganisationerna, och på så sätt utformades en cirkel, vars inflytande började i fabriken och sträckte sig ut till de mest perifera delar av befolkningen.

Stadsdels”juntorna”, hemmafrugrupperna och ”juntorna” för kontroll av priser och matdistribution grupperades tillsammans under namnet *Comandos Comunales de trabajadores* (vanligen kallade Comandos Comunales, vi kommer att kalla dem *stadsdelsråd*). De sistnämnda ”juntorna” hade några månader tidigare skapats av statsbyråkratin i ett desperat försök att kontrollera distributionsmekanismen, och som en ersättning för mer effektiva åtgärder i själva produktionssektorn. Nu, i arbetarnas händer och tätt knutna till produktionsfären, kom dessa ”juntor” att uppvisa en effektivitet som vida översteg vad deras skapare någonsin tänkt sig.

Även stadsdelsrådets ledare valdes och fick sina uppgifter bestämda av möten där de olika juntorna ingick. Vid alla dessa val visade massorna sin organisatoriska och beslutsfattande förmåga. Varken namn eller bakgrund räknades; de som valdes var de mest beslutsamma och de mest dugliga.

Med samma beslutsamhet undanröjdes över en natt alla spekulanter och mellanhänder. Varorna transporterades direkt från fabriken till konsumenten. Försäljningen skedde utan mellanhänder och kontrollerades av folkets organisationer, Butiker och varuhus, som förenat sig med bossarnas strejk, tvångsöppnades och försäljningen kontrollerades av hemmafruar, vilka skyddades av slumminnevånarnas vakter. De som ockuperade varuhuset på Macul Avenue motstod två försök från polisen att köra ut dem, och gav upp först då strejken hade avslutats efter kompromissåtgärder från Folkfronten,

Man löste problemet med bristen på fortskaffningsmedel genom att lägga beslag på alla lastbilar som inte var i arbete, och använda dem till antingen passagerar- eller livsmedelstransporter. Vid cementfabriken ”Ready Mix” gjordes alla lastbilstransporter disponibla för

samordningskommittéerna. På stadsdelsnivå bildades spontant en vaktmilis för att skydda denna nya verksamhet, och för att försvara klassen mot de alltmer tilltagande terrorhandlingarna från högerens kommandogrupper.

Under hela denna period av konflikter var det en förstarangsuppgift att förse de fattigaste arbetarkvarteren i städerna med livsmedel och annan nödtröft. Under tiden levde borgarna på sina hamstrade förråd eller på bekostnad av de delar av befolkningen, som fortfarande stod under inflytande av Allendes ordflöde – men dessa grupper var få i förhållande till de som agerade fritt.

Under oktoberkrisen, bossarnas ”strejk”, skapades betingelserna för arbetarklassen att sätta igång en offensiv mot fiendens positioner och förbereda sig för fortsatt kamp genom att stärka sina egna självständiga organisationer – de enda som kunde bekämpa den ideologiska splittring av klassen, som kapitalismen gett upphov till,

För första gången under två år av socialistisk fraseologi började arbetarklassens makt framträda inom verkligt synhåll. Arbetarklassen visade genom sin skapande kraft, att det inte var nog att ge fagra förespeglningar. Det var nödvändigt att angripa borgarklassen på dess mest ömma punkt: utestänga den från att på nytt upprätta sin ordning i produktionen, för att påvisa dess karaktär av parasit och utsugare, och därigenom bevisa att samhället kan klara sig utan den.

Trots att rörelsen var centrerad till den statliga sektorn, där CUT-byråkratins kontroll ovanifrån var starkast, så var den initierad av basen, och dess utgångspunkt var strävan efter ekonomiska mål. I den kritiska situation, som landet stod inför, innebar detta, att man ifrågasatte borgarklassens rätt att organisera samhället. På så sätt kom den ekonomiskt motiverade kampen att befatta sig med ett politiskt problem – med det viktigaste politiska problemet för all klasskamp. Sålunda inträffade händelser som de i staden Talca, där arbetarna ockuperade, skrev och tryckte tidningen *El Sur*, och använde den till att ge tydliga instruktioner om att ta kontroll över staden,

Hela krisen fyllde funktionen att träna militanter och arbetarledare på ett nytt sätt: för första gången i sina liv fick de politisk erfarenhet, som var nära knuten till massorna och inte genom deltagande i de stela byråkratiska mekanismerna. Politiska partiskillnader försvann bland arbetarna och den militanta basen i alla vänsterpartierna förenades med politiskt obundna arbetare och den proletära delen av det kristligt demokratiska partiet, De statliga administratörerna antingen försvann eller sögs upp av rörelsen.

De olika klassorganen utvecklades på basis av hur de hängde samman med varandra ekonomiskt. Sålunda förenades industrierna i industriråden, och därifrån spreds deras inflytande till andra samhällsgrupper med hjälp av samordningskommittéerna, vilka i sin tur gjorde att de i stadsdelsråden samordnade organisationernas arbete kunde bli effektivt (samordningskommittéerna skapade ju förbindelsen med produktionen, reds anm).

På detta sätt upprätthöll arbetarklassen sitt ledarskap och drog i kampen även med sig andra samhällsgrupper som strävade efter samma mål (akademiker, studenter, husmödrar, sluminvånare), vilket Folkfronten aldrig lyckades med under sina två år vid makten.

Råds rörelsen var inte begränsad till Chiles huvudstad, Santiago, utan var en nationell företeelse. Organisationer av liknande karaktär växte upp i var och en av de tretton viktigaste provinserna. Rådsrörelsens spontana karaktär förde emellertid med sig att någon nationell samordning aldrig utvecklades.

Slutligen avslöjades borgarklassens karaktär av parasit. Man bevisade, att arbetarna kunde ta kontrollen över samhällets organisation och börja riva sönder myten om de borgerliga produktionsförhållandenas oföränderlighet.

Rådsrörelsens nedgång

Detta var de positiva faktorerna, men det fanns också andra faktorer. De subjektiva elementen – det ständiga ideologiska inflytandet från Folkfrontens reformism – gjorde att den folkliga rörelsen gick tillbaka efter oktoberkrisen 1972. Borgarklassen tilläts att återinhämta sitt försprång och på nytt, långt före den slutliga kuppen, införa den legalitet som bär deras märke. Detta var möjligt pga följande:

1. Arbetarna såg inte sin mobilisering som en direkt brytning med det reformistiska ledarskapet, Den rådande inställningen var till och med att mobiliseringen stödde detta ledarskap. Endast

tre veckors spontan kamp kunde omöjligt befria arbetarklassen från den ideologi, som dominerat den i femtio år. Denna ideologi satte den borgerliga demokratin och den borgerliga statens institutioner (även armén) i högsätet och framställde dem som att de tillhörde arbetarna. Eftersom oktoberkrisen tog formen av en attack från borgarklassen mot Folkfrontsregeringen, så kom arbetarna att uppfatta sig själva som endast ett andrarangsmål för attacken (medan de i verkligheten var huvudmålet), och inriktade därmed all sin verksamhet på att bevara Folkfrontens ledarskap inom den befintliga statsapparatus ramar. Det nödvändiga kvalitativa språnget att omvandla de arbetarorganisationer, som skapats under krisen, till självständiga proletära organisationer, kunde därför inte tas. Det fanns inget revolutionärt parti, som upprätthöll arbetarnas erövringar, och majoriteten av arbetarna stod fortfarande under reformismens kontroll.

2. Mitt under bossarnas strejk förklarade regeringen transportbranschen försatt i undantagstillstånd, och satte därigenom automatiskt de väpnade styrkorna i funktion. En enorm publicitetskampanj sattes igång, där de väpnade styrkorna framställdes såsom ”stödande folkets sak eftersom folket handlar inom ramen för konstitutionen och dess lagar. Men i själva verket gjorde armén sitt yttersta för att kontrollera de folkliga organisationernas verksamhet, för att försäkra sig om att de borgerliga institutionerna inte angreps på något allvarigare sätt. I enlighet med sina reformistiska traditioner hade arbetarklassen ingen som helst planerad politik gentemot militären, och därigenom underlättades militärens aktioner, när bossarna strejk väl var över.

Borgarna utnyttjade den ideologiska förvirringen inom arbetarklassen till att försäkra sig om att resultatet skulle bli till deras fördel. Med vänsterpartiernas samtycke togs militära representanter in i Allendes ministär, och uppmärksambeten riktades mot den kommande valstriden i mars. Genom att framställa valen som den axel, runt vilken klasskampen rullades upp, kunde borgarna med Folkfrontens goda minne reducera möjligheten att massornas okontrollerade aktioner skulle gå utanför systemets gränser. Resultatet blev, att den rörelse, som utvecklades i oktober 1972, avtog och upplöstes. Fortsatt social och politisk utveckling inskränktes till att ske inom den borgerliga strukturen, och de väpnade styrkorna fördes in för att trygga denna situations bestånd.

Inget av vänsterpartierna hade tagit del i arbetarklassens konfrontation med borgarna, De föredrog att försona sig med kapitalisterna framför att helhjärtat stödja arbetarnas strävanden. Till och med MIR (Den Revolutionära Vänsterrörelsen, som ursprungligen varit en stadsgerillagrupp) sade, att de stödde regeringen med Folkfronten plus militären, ”så länge den stödde massornas kamp”. Fackföreningarna var varken tillräckligt rörliga eller representativa för att kunna leda kampen.

Den klassorganisering, som fötts i oktober, behövde utvecklas och utvidga sitt verksamhetsfält från en ekonomisk konfrontation till en politisk, Endast därigenom skulle de ha kunnat bli de verktyg, som varit i stånd att säkra klassens politiska och ideologiska oberoende, lämpade att överta makten.

Kommunistpartiet, och de som följde i dess spår, hävdade emellertid att resultatet av bossarnas strejk var en seger för arbetarklassen. De uppmanade arbetarna att uttrycka denna seger i valurnorna. Och eftersom detta var det centrala målet i den politiska kampen, så stödde kommunistpartiet militärernas order om att de industrier, som ockuperats i oktober, skulle återlämnas till arbetsköparna. Men inte heller detta var nog. Partiet bojkottade industriråden och förberedde lagar, som skulle garantera ”att sådant överdrivet beteende, som ledde till omdömeslös ockupation av fabriker” inte skulle upprepas (avsnitt ur den kommunistiske ekonomiministern Orlando Millas' lagförslag). Tack vare detta återgick ett stort antal industrier till sina ursprungliga ägare, trots att det ofta tog månader att driva ut ockupanterna, som om och om igen återtog fabriken – som i en elektronisk fabrik i den nordliga staden Arica.

Socialistpartiet och MIR förenade sina krafter till att använda ett hotande och arrogant språk mot borgarna. Men socialistpartiet stannade kvar i regeringen, och bägge partierna lade stor vikt vid förberedelserna inför valet och nödvändigheten av att till varje pris undvika en borgerlig majoritet i ett borgerligt parlament.

Under tiden oktober 1972 till mars 1973 tynade både samordningskommittéerna och stadsdelsråden av och försvann gradvis. Tömnda på innehåll och utan några näraliggande kreativa mål, tunnades de ut genom den kraftansträngning, som krävdes av arbetarna inför valstriden. Denna typ av aktivitet förde emellertid med sig, att andan från oktober gick förlorad.

Folkfronten nådde i valen ett utmärkt resultat – 43% av rösterna. Men reformisterna trodde som alltid, att denna höga procentsiffra innebar ett stöd för deras försonliga politik, och förstod inte, att den var frukten av den allt mer skärpta klasskampen, som definitivt delat upp väljarna i två poler: högern och vänstern.

Förspelet till kuppen

Efter valen gavs inte ett enda politiskt direktiv till arbetarklassen. När industriråden fortsatte att försöka lösa de omedelbara problemen med distributionen av livsmedel genom att sätta upp lokala affärer och distributionsställen, slog statsbyråkratin snabbt ner på deras initiativ. Borgarna gavs fria händer att förbereda sig inför det slutgiltiga slaget.

När stridsvagnar dök upp på gatorna under den första ofullgångna kuppen (den 29 juni), visades med bitter realitet vilka planer borgarklassen hyste mot arbetarrörelsen. Men Folkfronten såg kuppen som en isolerad löjtnants vansinniga verk, uppbackat av den yttersta högern. CUT beordrade arbetarna att ockupera fabriker och hålla sig lugna, samtidigt som det manade dem att förlita sig på soldaternas patriotiska känslor. Hela vänsterns ledarskap stödde denna politik. De som hållit tal om massornas obetvingliga styrka eller skrutit om de steg som tagits mot socialismen (som om de skulle ha gjort dem till verklighet bara genom att prata om dem) fann, att allt de kunde göra, när borgarklassens pansarvagnar dök upp på gatorna, var att mana till lugn och besinning. De beordrade arbetarna att återvända till fabriker och producera, vad som än må hända.

Borgarklassen beslutade att nu, en gång för alla, lösa sitt mest iögonfallande och angelägna problem: existensen av ett verkligt arbetaravantage, vilket höll på att återuppliva industriråden.

Avantgardet hade lagt märke till vad som hänt efter kuppöversöket. De började bli medvetna om Folkfrontens vacklan inför borgarnas offensiv. Detta förhållande framgick allt tydligare, då lastbilsägarna och tjänstemännens i grunden reaktionära fackföreningar gick till offensiv. Dessa försökte tvinga fram samma uppgörelse som i oktober, men med en skillnad: de reaktionära förbunden krävde nu öppet Allendes avgång. Under sådana förhållanden kunde man ha väntat sig, att den utsugna klassen skulle se mer klart än i oktober, vad kampen verkligen rörde sig om.

Det var emellertid borgarklassen, som hade lärt sig läxan grundligast. I detta läge var de inte beredda att tillåta något som helst initiativ, som skulle kunna hota deras stabilitet som klass. Och så antog de taktiken att anfälla i serier av mindre slag med syftet att gradvis underminera sammanhållningen bland arbetarna, vilka allt mer tvingades att dra sig tillbaka till sina arbetsplatser. Arbetarna hindrades från att delta i aktioner på gatorna, militärerna genomsökte fabriker efter vapen, de agrara reformcentra genomsöktes, verksamheten förhindrades inom de olika statliga sektorerna. Till detta kom terrorhandlingarna från högern; sabotage och mord blev allt vanligare och brutalare.

Denna gång satte inte borgarna igång en ögonblicklig strejk som i oktober, vilket skulle ha lämnat arbetarklassen att reagera som den ansåg lämpligast. Istället förberedde de utsugande klasserna sig mycket noga för det slutgiltiga slaget, genom att försvaga arbetarnas förmåga att slå tillbaka. De skyddades av det faktum, att arbetarna fortfarande var underkastade de tomma parollerna från en reformism, som uppmanade dem att förbli passiva. Men framför allt skyddades de av det förhållandet, att de återupplivade industriråden tvingades begränsa sin verksamhet till den industri där de uppstått,

Arbetare, som började inse vad som behövde göras, var tvungna att slåss mot CUT, vilket tum för tum motsatte sig industrirådets utveckling. De förklarade dem som utbrytarorganisationer och försökte förvandla dem till enbart distriktsorganisationer. Arbetarna svarade, att kampen för att återge facket dess klassinnehåll inte kunde innebära någon utbrytning, och att förspråka arbetarklassens självständiga organisering var att sätta in kampen i dess sammanhang: två klasser kämpade om makten.

Kommunistpartiet var mycket mer direkt i sina åtgärder. Först och främst försökte de bojkotta industriråden genom att upprätta egna parallella industriråd bestående av deras egna militanter. När sedan detta försök visat sig gagnlöst, krävde de att deras egna fackföreningsledare skulle bli ledare för industriråden, eftersom de tillhörde ”det viktigaste arbetarpartiet, De försökte hindra den utveckling som arbetarna verkligen krävde: en arbetarnas demokrati, där ledarna valdes från arbetarmöten, gavs befogenhet endast för en speciell uppgift och kunde återkallas när som helst.

Medan kampen om industriråden ägde rum, var arbetarna också tvungna att föra en svår strid med reformisterna om ekonomiska frågor: i oktober 1973 skulle de framlägga ett nytt lönekrav. Allende hade redan stämplat varje försök till allvarlig kamp i detta avseende som ”ekonomistisk”. Arbetarna fäste emellertid ringa uppmärksamhet vid detta. Med hjälp av industriråden lade alla byggfacken fram ett gemensamt krav på löneyft i nivå med de ökade levnadskostnaderna (300%). Textilarbetarna och arbetarna från de fem största koppargruvorna gjorde samma sak, och lade därmed för första gången i sin historia fram gemensamma krav.

Klassens avantgarde, som nyligen trätt i dagen, hindrades emellertid fortfarande genom Folkfrontens inflytande från att samordna och centralisera sina krafter, och från att komma över sin isolering på industrierna, sin isolering från andra sociala grupper och andra proletära centra. Klassfienden hade fortfarande rum för sina manövrer, och de använde det till att genomföra septemberkuppen och sätta in en massiv repression.

Slutsatser

Trots nederlaget angav den chilenska arbetarklassen vilken väg rörelsen måste gå fram, både från politisk och ekonomisk synvinkel. Detta är med nödvändighet nyckeln till varje återupplivande av dess kamp mot kapitalet i Chile. Varje politik, som förbigår innehållet i denna utveckling, som är levande i arbetarnas medvetande, är dömd att misslyckas, eftersom den oundvikligen kommer att vara en politik för arbetarklassen, inte av den.

De, som upplyfter Allende till en ”revolutionens martyr”, kan inte förstå de arbetare, som, medan de väntade på att torteras i fotbollsstadion, höll möten, där de kritiserade hans själv-mordspolitik – en politik, som alltid litade mer på borgarklassens ”lojalitet” än på arbetarnas militanta kapacitet.

Arbetarna i Talca, Lota Schwager och vid två fabriker i Santiago har redan genomfört politiska strejker och krävt, att deras kamrater i koncentrationslägren skall befrias. Men detta kommer inte att betyda mycket för de medelklassrevolutionärer, vilka ser ett tänkt uppror mot regimen som den enda utvägen ur den nuvarande situationen, och vilka tror, att det bittra slag som drabbat proletariatet endast visar, att det behöver dem för att frigöra sig.

Med förlusten av sitt eget blod har den chilenska arbetarklassen förlorat många av sina illusioner om den borgerliga demokratin. Men den har också lärt, att endast önskan att störta systemet inte är nog för att leda till seger, såvida inte arbetarklassen är i besittning av de nödvändiga verktygen för att säkra sitt eget ledarskap i samhället.

De organisationer, som finns kvar intakta, har två val: antingen återuppbygga rörelsen inom klassen, eller att agera utanför klassen och härigenom desorganisera den ytterligare.

Av Luis Angel Fernández Hermana översatt av RC och BO

Våra internationella uppgifter

Ur *Kommunist* nr 17 (1974)

[Som framgår av artikelrubriken så handlar inte denna text enbart om Chile, utan mer allmänt om FK:s ”internationella uppgifter”.]

Detta nummer av *Kommunist* präglas mer än något tidigare av våra internationella uppgifter. Låt oss se varför.

I. Vad är nytt?

Allt tydligare har vid sidan av den fortsatt ytterst intensiva kampen i Indokina de andra kampfronterna mot imperialismen framträtt.

Chilekuppen blixtbelyste även vart reformismen leder. I detta nummer finns dels en artikel från förbundets arbetsutskott om Chilearbetet och dels en intervju med Miguel Enriquez (MIRs nyss mördade generalsekreterare) gjord strax före årsdagen av kuppen. I Argentina måste borgarna hämta hem den gamle demagogen Perón i hopp om att kunna bygga upp repressionsapparaten mot den stigande kampen.

Med Oktoberkriget 1973 oljebojkotten, vintern 73-74 har Västasien trätt in i medvetandet i de imperialistiska länderna. Befrielseörelsen i Oman och Arabiska viken (PFLOAG) börjar ”upptäckas”, liksom Demokratiska Republiken Sydjemen.

Kejsardömet föll i Etiopien. Befrielseörelsen ELF i Eritrea har därigenom kommit in i ett nytt och gynnsammare läge, samtidigt som dess sak blivit mer känd internationellt.

Den portugisiska kolonialarméns utrymmande av Guinea-Bissau och Moçambique efter diktaturens fall i Portugal ställer världen med ens inför frågan: kommer dessa länder att gå mot socialismen? Hur kommer uppbygget att lyckas? Samtidigt riktas blickarna starkare mot Angola.

Samtidigt har det skett en förändring i den kinesiska utrikespolitiken. Allt häftigare betonas kampen mot "supermakterna". Sovjetunionen likställs med USA. Det kinesiska stödet till revolutionära befrielseörelser är halvhjärtat.

I Kinas kölvatten slår KFMLr in på en högerlinje. I kampen mot imperialismen stryker de det socialistiska målet och manar följdriktigt till allians med den s k nationella bourgeoisin i "Tredje världen".

Allt detta med supermakterna, Kinas syn på världsläget, KFMLr:s motsvarande högersvängning osv tar vi upp i en artikel och ställer det mot en analys av Sovjet och framför allt av imperialismens karaktär och utveckling under 70-talet.

SKP har en annan variant än KFMLr:

De tonar upp det förmenta hotet från Sovjet mot Sveriges nationella självbestämmande.

Men samtidigt stärks i den svenska antiimperialistiska rörelsen en tendens som allt mer bryter med den gamla SKP- och KFMLr-dominansen. Chile-kommittéernas framväxt, Afrika-gruppernas aktivering och även motsättningarna inom DFFG är tecken på denna omstötning bort från den falska motsättningen mellan en förvisso konkret men fördömt högeropportunistisk politik (SKP) och en förvisso proletärt-internationalistisk men fördömt sekteristisk politik (KFMLr). Möjligheten ökar för ett solidaritetsarbete som också sprider ljus över revolutionens villkor i världen.

Det antiimperialistiska arbetet tas upp i en CK-resolution som vi publicerar i detta nummer av *Kommunist*. (Men se även Arbetsutskottets artikel om Chilearbetet samt fortsättningen av denna redaktionsledare.)

Motsättningarnas skärpning och lägenas snabbare förändringar når även Europa.

I Portugal föll diktaturen sedan armén murknat inifrån och den progressiva småborgerligt präglade kaptensrörelsen tog över makten. Vi planerade material om Portugal i detta nummer av *Kommunist*. Men då det vi har tillgång till är sämre än det övriga vi publicerar, avvaktar vi och söker finna bättre material om Portugal.

I Grekland fick diktaturen nådastöten med Cypernkrisen i somras. Men grundskottet var den oerhört häftiga student- och arbetarrevolten i november 1973. Rörelsen växte på några dagar lavinartat i Aten. Papadopoulos tvekade att sätta in pansar för att inte omöjliggöra försöken att skapa en demokratisk fasad åt regimen. Men han fick ge vika för juntans allra yttersta höger. Denna tog fram kanonerna och skärpte repressionen våldsamt under några månader.

I Spanien har motsättningarna inom bourgeoisin ökat. Den yttersta, fascistiska högern ser ingen annan möjlighet än att skärpa diktaturen för att kunna hålla ihop borgarväldet efter Franco. En annan riktning kastar sina blickar mot Europa och söker efter en skendemokratisk lösning i samförstånd med den s k demokratiska oppositionen med kommunistpartiet (PCE) som huvudkraft.

I Italien skärps läget genom den dramatiska finansiella krisen. Tillfälligt hålls landet på fötter med ett mångmiljardlån från Västtyskland. Men "lösningen" är likväl angreppet på arbetarklassens levnadsstandard. Detta kan endast skärpa krisen, ty den italienska arbetarklassen kommer inte att sitta tyst därvid. Den revolutionära vänsterns inflytande kommer dessutom att stärkas.

Kort sagt, väven av motsättningar tätnar. Omvälvningarna följer varandra snabbare.

Sverige står förvisso i dessa händelsers yttersta kant. Inte ens den ekonomiska krisen med samtidigt ökande inflation och arbetslöshet samt stagnerande bruttonationalprodukt slår här så hårt som annorstädes. Sverige är liksom bl a Västtyskland ett av de imperialistiska länder som har den mest gynnade ställningen – än så länge i alla fall. Men om världshandeln börjar bryta samman som följd av en spiral av importrestriktioner för att skydda valutareserverna, så kan denna gynnade ställning försvinna i ett par slag, pga Sveriges oerhörda beroende av exporten och importen. De stigande råvarupriserna förvärrar många imperialistiska länders betalningsbalansproblem. Därför ligger importrestriktioner nära till hands.

Artikeln i detta nummer av *Kommunist* om betingelserna för kapitalackumulationen i Västtyskland är betydelsefull för att förstå villkoren för kapitalismen av idag. Artikelns värde begränsar sig långt ifrån till västtyska förhållanden. Detta gäller särskilt som likheterna mellan den svenska och den västtyska kapitalismen är påfallande stora.

I vilket fall som helst har omvälvningarna lämnat sina märken här i landet. Här ska vi främst peka på den svenska antiimperialistiska rörelsens börjande omstöpnig. I denna måste förbundet delta. CK-resolutionen får ses som ett första steg för att ge riktning åt det arbetet. Men våra rätt väl utvecklade kontakter med revolutionära organisationer i andra främst europeiska länder ger oss en särskild möjlighet att förstå vikten av klasskampen även hemmavid i metropolerna. I detta nummer har artikeln om Italien därför stor betydelse.

Men låt oss mot denna snabba bakgrundsteckning kortfattat gå in på hur vi ser på våra internationella uppgifter idag.

II. Våra uppgifter i detta läge

Att se över vårt internationella arbete är idag inte bara nödvändigt, utan också möjligt. Alltsedan vår omorientering mot arbetarklassen 1972 har vi oerhört starkt prioriterat arbetsplatsarbetet och hållit andra områden kort. Men nu kan vi så smått börja göra allvarliga satsningar på andra områden också.

Våra internationella uppgifter är idag i huvudsak av två slag:

- Det ena är solidaritetsarbete med befrielseörelser och med uppbyggnadsarbetet i befriade områden och länder:
- Det andra är uppbygge av kontakter, samarbete och konfrontation med revolutionära organisationer i andra länder.

Låt oss ta upp dem en i sänder.

a) Solidaritetsarbetet

Vår utgångspunkt i solidaritetsarbetet är som överallt annars att vi måste kunna förena de omedelbara och konkreta uppgifterna med de långsiktiga och strategiska. I detta fall innebär det att förena ett konkret solidaritetsarbete med en utveckling av rörelsens medvetande om hur frågorna står i klasskampen internationellt. *På längre sikt* handlar det om att förena den antiimperialistiska rörelsen med arbetarrörelsen i de imperialistiska länderna och denna i sin tur med befrielseörelser och de befriade länderna i de koloniala/nykoloniala respektive f d koloniala/nykoloniala länderna.

Detta innebär att vi på detta område som annorstädes väljer kampfrågorna med stor omsorg. Vi vill kunna ge ett konkret stöd som är betydelsefullt; CK-resolutionen anger att detta för vår del idag framför allt gäller Palestina och Chile. Men detta val går hand i hand med ett *politiskt budskap*. Däri är följande saker särskilt avgörande idag:

I. Det gäller för det första de *internationella kampfronternas enhet och ömsesidiga stöd i kampen mot imperialismen*.

Folkkriget mot imperialismen har lättare att uthärdas och utvecklas om det försiggår på flera fronter samtidigt (Indokina, Afrika osv) än vad imperialismen har. Imperialismens politiska och militära krafter splittras upp. Men för de samlade befrielseörelserna innebär det ingalunda en liknande uppsplittring av krafterna eller ens av solidaritetsarbetet.

Både DFFG och KFMLr har länge pre dikat den motsatta synen, dvs att man ska koncentrera krafterna till ett område, Indokina (den s k brännpunktsteorin), och så att säga slå imperialismen en bit i sänder (den s k bit-efter-bit-teorin). Dessa ideologier är ytterst skadliga. Vi måste verkligen kämpa för att i detta gynnsamma läge driva dem längre tillbaka. I solidaritetsarbetet håller dessa ideologier dessutom tillbaka medvetandet om imperialismen som ett internationellt system. Men genom världsläget förändring – de olika kampfronterna framträder allt klarare – så har alltså möjligheterna ökat att slå tillbaka dessa felaktiga uppfattningar och utveckla ett riktigare och allsidigare antiimperialistiskt medvetande.

Att vi i denna fråga har samma syn som de flesta befrielseörelser är naturligtvis en styrka som vi därvid måste utnyttja.

Att konkret visa enheten mellan de förtryckta folkens kamp och arbetarklassens kamp i de imperialistiska metropolerna är fortfarande svårt, men måste finnas som ett element i vår propaganda.

II. Det gäller för det andra synen på *den koloniala revolutionen som en OAVBRUTEN process med socialismen som mål*.

Mot KFMLr och SKP och även VPK riktar vi samma kritik som MIR riktar mot det chilenska kommunistpartiet: ”Kampen för de demokratiska friheterna sätts inte in som ett medel för att ackumulera krafter i syfte att gå längre, utan är /för dem/ det egentliga målet denna period.”

Vi ger vårt stöd till uppbygget i det befriade Vietnam eller Guinea-Bissau eller Moçambique. Samtidigt pekar vi på *kontinuiteten* mellan uppbygget i de befriade områdena och den fortsatta socialistiska revolutionen efter den fullständiga befrielsen. Detta innebär också att vi ger ett särskilt stöd åt de organisationer (t ex MIR, PFLP) som tar hänsyn till arbetarklassens med nödvändighet ledande roll bland de förtryckta klasserna även i de koloniala länderna. För oss är det överhuvudtaget viktigt att påvisa *klasskaraktären* i den koloniala (och oavbrutna) revolutionen. Den koloniala revolutionens oavbrutna karaktär innebär t ex att vi avvisar KFMLr:s förespråkande av allians med den s k nationella bourgeoisin i Chile, men däremot stödjer MIR i deras strävan till allians mellan arbetarklassen, de fattiga bönderna och småbourgeoisin i städerna. Den koloniala revolutionen bärs upp av de förtryckta klasserna (framför allt bönderna, arbetarklassen och delar av småbourgeoisin). Men för att leda revolutionen vidare mot socialismen spelar arbetarklassen en *särskild roll*. Detta är naturligtvis en svaghet i befrielsekampen och uppbygget i t ex Guinea-Bissau och Moçambique. Samtidigt som vi helhjärtat stödjer uppbygget i dessa länder kan vi inte underlåta att tala om att revolutionens *fortsättning* ytterst är beroende av arbetarklassens utveckling och politiska organisering i dessa länder. Detta gäller på samma sätt som vi klarlagt när det gäller Kina. Kulturrevolutionen och överhuvudtaget motsättningarna mellan vänstern och högern i Kina har visat att den kinesiska revolutionens utveckling i kamp mot den ständigt återuppsyckande revisionismen är beroende av arbetarklassens utveckling och härdning till en ledande roll i revolutionsprocessen (se *Kommunist* nr 15 sid 5-6).

Kort sagt, *i enhet med* andra organisationer och enskilda måste vi och kommer vi att arbeta för konkret stöd till befrielsekampen i de koloniala och nykoloniala länderna och till uppbygget efter befrielsen. Så länge aktionsenhetens politiska grundval inte innehåller reaktionära

element (svenska fanor, kamp för nationellt självbestämmande i de imperialistiska metropolerna, grov undfallenhet mot socialdemokratin) eller är urvattnad, så bryter vi inte enheten utan välkomnar den tvärtom. Den senaste tiden har visat att det faktiskt *finns vissa* möjligheter till enhet, nu senast i Chileveckan och Vietnamveckan. Detta hälsar vi med tillfredsställelse.

Samtidigt får vi aldrig för en minut glömma att detta konkreta stödarbete måste förenas med de långsiktiga uppgifterna i kampen mot imperialismen både i metropolerna och periferin. Utifrån detta måste vi välja kampfrågorna (t. ex. betydelsen av Palestina och Chile), samt ständigt förena det konkreta arbetet med en agitation och propaganda som befrämjar ett medvetande som svarar mot världsläget och de revolutionära uppgifterna.

För det tredje och slutligen gäller det alldeles speciellt *supermaktsteorin* som i olika varianter förs fram av KFMLr och SKP. För KFMLr innebär den en ökad propaganda mot Sovjet, fullständigt förnekande av den koloniala revolutionens oavbrutna karaktär, försummelse av klasskampen i de koloniala länderna och en oerhörd nedtoning av de nationella bourgeoisernas i allmänhet reaktionära roll (t. ex. i arabvärlden), samt inte minst en förödande liknöjdhet inför klasskampen i de imperialistiska metropolerna.

Kort sagt, det är en ideologi som tar miste i flera avgörande frågor.

Därför ägnar vi en hel artikel åt att mot supermaktsideologin ställa en undersökning av imperialismens och Sovjets faktiska karaktär och utveckling under 70-talet.

Att vi i denna fråga har en likartad syn som de flesta befrielseörelser är naturligtvis en styrka som vi kommer att utnyttja i deras intresse, i den svenska antiimperialistiska rörelsens utvecklings intresse, samt för utvecklingen av vår egen organisation.

Huvudfienden till världens folk är och förblir för lång tid USA-imperialismen.

b) Det internationella uppbygget

I CK-resolutionen finns ett avsnitt om det internationella uppbygget. Vi ska därför fatta oss kort här.

Detta uppbygge blir nu viktigare. I den inledande översikten i denna redaktionsledare visade vi hur "världshändelserna" tränger närmare på och hur klasskampen utvecklas i Europa, häftigast i Sydeuropa. Vi har under ett par års tid genom kontaktarbete skapat förutsättningar för ett mer konsekvent internationellt uppbygge. Vårt utgångsläge är gott. Internationellt sett är organisationer av typ KFMLr och SKP utan betydelse. Deras bröder och systrar i andra länder existerar inte eller saknar betydelse. Trotskisterna står med sin multinationella sekt, men enbart i Frankrike är deras organisation av någon större betydelse. Se vidare CK-resolutionen och alldeles särskilt artikeln om Italien.

Vi ska givetvis använda våra nära förbindelser med framför allt Avanguardia Operaia i Italien för att befrämja medvetande om klasskampen i de imperialistiska länderna och bidra till att lägga grunden för den verksamma arbetarsolidaritet som allt mer kommer att ställas på dagordningen de kommande åren i främst Europa.

Låt oss avslutningsvis se på läget i det internationella arbetet och blicka litet framåt.

De två övergripande uppgifterna – dels solidariteten med befrielseörelser och med uppbygget i befriade områden och länder och dels det internationella uppbygget genom utvecklade kontakter mellan revolutionära organisationer i olika länder – står fortfarande i praktiken sida vid sida. De är inte omedelbart förmedlade. Grunden för deras förmedling kommer under de kommande åren att läggas på två plan.

Det *ena* planet är att solidariteten med befrielseörelserna successivt kommer att bli en del även av arbetarklassens kamp i de imperialistiska metropolerna.

Det *andra* är att kontakterna mellan de revolutionära organisationerna i de imperialistiska länderna å ena sidan och i de förtryckta länderna å den andra kommer att utvecklas och fördjupas. I den internationella solidaritetsdemonstrationen för Chile i Milano i november 1973 deltog förutom representanter från stora delar av den revolutionära vänstern i Europa (förvisso inte stalinister och 4:e Internationalens sektioner) och Chile och Brasilien även representanter från de flesta viktiga befrielseörelser i Västasien och Afrika. Det var naturligtvis bara en skymt av den revolutionära internationalens kommande utveckling, men visade på att början av uppbygget ställs på dagordningen de kommande åren.

Redaktionen i oktober 1974

Kampen i Chile och solidaritetsarbetet *

Ur *Kommunist nr 17* (1974)

Det är nu mer än ett år sedan den chilenska Folkfrontsregeringen och det chilenska folkets massmobilisering brutalt krossades av en fascistisk kupp. Det var slutet på en fas i den chilenska klasskampen, en fas av revolutionär kamp och framgångar för arbetarklassen, och inledningen till en ny fas, en kontrarevolutionär period präglad av borgarklassens och imperialismens öppna och brutala diktatur.

Under detta år har motståndet och kampen åter börjat byggas upp. Samtidigt har solidariteten världen över växt lavinartat. Kampen befinner sig i ett uppbyggnadsskede och solidariteten är en livsnödvändighet i detta arbete.

Samtidigt har detta år varit en period av kritisk eftertanke i ljuset av erfarenheterna från Chile. Speciellt har ”den fredliga vägen till socialismen” för allt fler visat sin illusoriska karaktär. När motståndet idag byggs upp är det därför allt fler som söker sig en annan väg, en revolutionär väg till socialismen.

Att nå en klarhet i dessa frågor, att bygga upp motståndet på en revolutionär linje, att förstå kampens karaktär i Chile är inte bara en fråga för det chilenska folket, utan i lika hög grad en fråga för solidaritetsrörelsen. Idag finns en rad olika uppfattningar i denna fråga och detta får redan idag allvarliga konsekvenser även för det konkreta stödarbetet. Senast den 11:e september kunde vi i den svenska vänstern finna en rad uppfattningar som vi menar är direkt skadliga och hämmande för solidariteten. Samtidigt visade det sig att solidaritetsrörelsen för det chilenska folket i Sverige har ett mycket starkt stöd och framför allt har vi sett hur Chilekommittéerna gjort ett mycket förtjänstfullt arbete som vilar på en riktig och fast politisk grund.

Vår målsättning med denna skrivning är att klargöra vår syn på kampen i Chile och hur vi anser att solidariteten skall försvaras, hur Chilekommittéerna skall försvaras och hur vi bör utveckla detta arbete för att ytterligare stärka en revolutionär solidaritet. Vi hoppas att vi på detta sätt kan bidra till att solidaritetsrörelsen med det chilenska folket ställs på en riktig grund och att detta kan stärka det konkreta arbetet.

* Denna artikel kritiserades utförligt i artikeln ”Förbundet Kommunist, MIR, och Chile” i tidskriften *Fjärde Internationalen*. Den finns med i artikelsamlingen [Tidskriften Fjärde internationalen om Chile](#). - Red

Vad är Chile för samhälle?

Till skillnad från Ryssland 1917 och Kina 1949 är Chile ett samhälle som fullkomligt domineras av en kapitalistisk produktion. Även jordbruket drivs i huvudsak efter kapitalistiska principer. Detta gör att arbetarklassen i Chile (industriarbetare, lantarbetare, pobladores /slumnevävare/ m fl) inte bara är den ledande kraften ideologiskt och politiskt som fallet även var i Ryssland och Kina, utan också är den numerärt starkaste kraften. I det förrevolutionära Ryssland och Kina var däremot bönderna numerärt starkast.

I Ryssland och Kina krävdes en period av uppgörelse med feodalism och småproduktion. För att kunna utveckla produktionen måste man temporärt använda sig av metoder som kännetecknar kapitalismen, exempelvis tillgång och efterfrågan som styrmedel, privat ägande av jorden etc. Till skillnad från ett kapitalistiskt samhälle skedde denna utveckling under kontroll av arbetarklassen, fattigbönderna och det kommunistiska partiet. Målsättningen var att genomföra en process så att man kunde gå vidare mot socialistiska produktionsförhållanden. Så övergick man t. ex. på den kinesiska landsbygden från fördelning av jordegendomar åt självägande bönder, till kollektivt ägande och slutligen till socialistiska folkkommuner.

I Chile är det i stort möjligt att direkt påbörja skapandet av socialistiska produktionsförhållanden efter ett revolutionärt maktövertagande. Det är nödvändigt att påpeka detta, eftersom det inom en del vänsterorganisationer florerar teorier om kampen i Chile som hämtar näring ur texter av Lenin och Mao Zedong, som behandlar samhällen med andra materiella förutsättningar. I Chile är det inte aktuellt med en fas av s k nydemokratisk utveckling, som det t. ex. var i Kina. I detta avseende är det chilenska samhället mera likt det svenska. Det är endast i samhällen där kapitalismen är utvecklad som den borgerliga demokratin kan få ett mer stadigvarande fotfäste, som i Chile före kuppen. Idag har den borgerligt demokratiska statsformen bytts ut mot en militärdiktatur med fascistiska drag. Dock utan fascismens traditionella massbas. Som i alla länder i Latinamerika har den chilenska ekonomin sedan länge varit hårt uppknuten till imperialismen. Tyskt och engelskt kapital har efterträtt av USA-imperialismens totala dominans.

Alla dessa speciella drag i det chilenska samhället är avgörande utgångspunkter för en revolutionär strategi och taktik i kampen för socialismen i Chile.

Vilka misstag gjordes under Allendetiden

Unidad Popular (UP)-regeringen hade som utgångspunkt för sitt program och sin politik tron att man med hjälp av den borgerliga statsapparaten skulle kunna bygga upp ett socialistiskt samhälle. I stället för att koncentrera sig på uppgiften att krossa den borgerliga staten och underordna den ekonomiska reformpolitiken denna uppgift, förlitade man sig på den borgerliga legaliteten och de borgerliga institutionerna. Valsegern betraktades som om man uppnått en ”maktkvot” i förhållande till kapitalet. Och att denna ”maktkvot” skulle utökas genom att bredda valunderlaget för regeringen. Detta var vägen till makten. Det är i detta sammanhang man skall se UP-regeringens ovilja att stödja uppbygget av den alternativa klassmakten (industriråd, kommunråd etc) som började växa fram under 1972-73, bl a för att försvara de ekonomiska reformerna mot borgarnas sabotage. Denna klassmakt var ett uttryck för proletariatets självständiga handlande. UP-regeringen förstod aldrig att det endast var proletariatet och de med proletariatet förbundna klassernas och skiktens självständiga agerande och styrka som kunde försvara reformerna. Försvaret måste vara en del av den växande revolutionära styrkan och kampen.

Exemplet Chile är ett avslöjande nederlag för den reformistiska strategin och taktiken.

I Sverige försöker socialdemokraterna att förklara nederlaget med att det fanns speciella säregenheter i Chile som gjorde att den reformistiska regeringen föll. Men till skillnad från UP i Chile har det socialdemokratiska partiet i Sverige inte ens några socialistiska ambitioner och därför drabbar knappast det reformistiska nederlaget denna organisations politiska grundval. Däremot borde exemplet Chile vara en tankeställare för VPKare och de vänstersossar som verkligen strävar efter ett socialistiskt samhälle.

Stöd åt Allenderegeringen?

Vi anser att MIRs politiska linje att ge ett *kritiskt* stöd till UP var helt riktig. Vi anser liksom MIR att UP-regeringen och segern i valet 1974 var en seger för massornas kamp och bidrog till att skapa en stödjepunkt för den fortsatta kampen. Men till skillnad från exempelvis VPK-ledningen och högerkrafterna inom VPK anser vi att regeringspolitiken skulle ha underordnats och stött den massrörelse som bar upp valsegern 1970 och som sedan utvecklades oerhört.

Därför tar vi avstånd från RMFs (trotskisternas) fördömande av MIRs linje. De kallade MIR för högeropportunistiska för att de överhuvudtaget stödde UP. I nummer 3/74 av *Fjärde Internationalen* går de t o m så långt att de jämför Allenderegeringen med Kerenskij-regeringen i Ryssland – en regering som deltog i ett imperialistiskt krig och som direkt arbetade för att konsolidera borgarklassens maktställning.* Denna vänstersektaristiska linje var i Chile en fullkomligt obetydlig företeelse, men åtminstone vid ett tillfälle kom den att spela reaktionen i händerna. Trotskisterna i Chile understödde strejken vid El Teniente-gruvan som var riktad direkt mot Allenderegeringen. Strejken bidrog på intet sätt till att stärka arbetarnas positioner, utan syftade till att störta Allende till förmån för reaktionen. Att strejken var CIA-understödd och leddes av en uttalad fascistagent har vid flera tillfällen klarlagts. Senast i en östtysk film som sändes på svensk TV. När arbetarna upptäckte vad som låg bakom det hela avbröt de strejken. Men trotskisterna fortsätter att försvara den.

Den svenska vänsterns förklaringar

För att fortsätta med RMF så försöker denna organisation förklara nederlaget på följande sätt. Alla objektiva och subjektiva faktorer var mogna för en revolution. Men en sak fattades: det kommunistiska partiet! Ingenstans får vi veta hur ett sådant parti skulle ha skapats. Eller faller det från himlen? RMF måste konkret visa hur man i stället skulle ha arbetat för att befrämja uppkomsten av ett parti och här ta ställning till om exempelvis den revolutionära organisationen MIR arbetade på fel sätt. Ett parti kan bara byggas upp i klasskampen, genom att aktivt och konkret ingripa i klasskampen. Trotskisternas sektarism och vänsteropportunistisk förhållande till MIR och UP kan delvis spåras just i deras fras om att ett kommunistiskt parti var allt som fattades. Trotskisterna kan inte konkret ta ställning till ett alternativ i kampen i Chile, utan ställer sig självmant utanför och bara kritiserar.

KFMLr och SKP har också försökt att förklara nederlaget med liknande patentförklaringar. Enligt dessa grupper kan hela nederlaget reduceras till två saker: Ett kommunistiskt parti saknades och massorna var inte beväpnade! Ovanpå detta läggs en allmän förklaring som går ut på att de reformistiska krafterna i Chile inte förstått nödvändigheten av att krossa den borgerliga statsapparaten, att de inte heller förstått nödvändigheten av den väpnade revolutionen, att det var det revisionistiska chilenska kommunistpartiet som stod i ledningen för regeringen och kampen, och att detta parti per definition är kontrarevolutionärt. (socialimperialismens agent osv). Men detta är ju inga förklaringar.

* Syftar förmodligen på artikeln ”Leninism eller centrism i enhetstaktiken” som ingår i artikelsamlingen [Om FK](#).

Ingenstans har vi kunnat finna att dessa grupper har angivit vilken *konkret politik* som var felaktig. I stället har de ett abstrakt schema i bakfickan som de bekvämt kan lägga ovanpå varje konkret situation och därur avgöra att vissa saker saknas, eller att vissa misstag gjorts. Detta är i grunden ett idealistiskt synsätt *eftersom det inte tar hänsyn till en konkret situation, konkreta klasskrafter, konkreta organisationer och politiska linjer som är närvarande i klasskampen*. De föredrar att utgå från abstrakta formler. Därmed blir de också oförmögna att visa vilka konkreta krafter som ska bära upp en riktig politik. De kan inte stödja någon och avsäger sig därmed ansvaret.

Att det inte fanns ett kommunistiskt parti kan ju knappast skyllas på vare sig Allende eller revisionisterna: de har aldrig haft för avsikt att bygga något sådant parti. Och ett revolutionärt parti kommer inte från intet. Det måste byggas utifrån en konkret situation – men hur, under vilka förutsättningar? Att man borde ha beväpnat sig kan t o m en sosse räkna ut, men hur, i vilken situation osv? Vi vill veta konkret vad ni menar!

Kännetecknande för KFMLr och SKP är kort sagt att de ingenstans kan ange hur en alternativ politik till reformisternas skulle se ut: hur man skulle stärka de revolutionära krafterna, hur utveckla kampen, hur bygga upp ett kommunistiskt avantgarde, utveckla förutsättningarna för krossandet av statsapparaten och uppbygget av den proletära makten osv.

Här vill vi i likhet med MIR peka på att den viktigaste uppgiften för revolutionärerna var att organisera massrörelsen och stärka den politiskt-ideologiskt och militärt. MIR gjorde vad de kunde för att utveckla massornas självständiga organisering i industriråd, kommunråd etc, samtidigt som de kämpade om ledarskapet bland massorna och försökte vinna över UP-partiernas baskader. Denna inriktning på att stärka massrörelsen som självständig kraft var förutsättningen och enda vapnet för att å ena sidan skapa ett alternativ till den borgerliga makten och reformisternas legalism, å andra sidan för att utveckla och stärka det revolutionära avantgardet. Det är också i massrörelsens styrka som förutsättningarna för massornas beväpning ligger. (För en vidare redogörelse för vår och MIRs syn på det revolutionära alternativet se vår broschyr [Chile: klasskamp och strategi 1970-73.](#))

Denna konkreta inriktning tar SKP och KFMLr inte ställning till. I stället gömmer de sig bakom abstrakta scheman och formler. Och när man känner till hur nära organisationer av SKPs typ lägger sig de revisionistiska kommunistpartierna i olika länder, inte minst i Sverige, misstänker man att talet om kommunistiskt parti, beväpning, väpnad revolution osv är munväder som de kan kosta på sig i sin avskildhet från den chilenska klasskampen. Med högerutvecklingen inom KFMLr finns det knappast någon avgörande skillnad mellan denna organisation och SKP i denna fråga.

Uppgifterna i den chilenska kampen

MIRs f d generalsekreterare Miguel Enriquez ställer uppgifterna så här:

”Vi driver enheten mellan alla krafter som är beredda att *i praktiken* (vår spärr) delta i kampen mot diktaturen i den motståndsfrent... i vilken vi anser att alla vänsterorganisationer ska ingå, de som var med i f d Folkfronten och vi själva, liksom en falang av Kristdemokratiska Partiet, den s k 'progressiva' eller demokratiskt småborgerliga falangen, den som före statskuppen öppet uttalade sig mot denna och som omedelbart efter kuppen ånyo gjorde samma sak.

Basen för kampen mot gorilladiktaturen kommer att vara arbetarklassen och folket, som just gjort en tragisk erfarenhet av den borgerliga diktaturen i form av den representativa demokratin, och massorna kommer knappast att nöja sig med denna ännu en gång.

En annan falang av Kristdemokratiska Partiet... som leds av Frei, stödde ovillkorligt den härskande klassens angrepp mot arbetarna och regeringen. Den stimulerade och förberedde villkoren för den militära statskuppen (Freis deklamationer som krävde razzior i fabriken i sökandet efter vapen,

kongressens deklaration om regeringens olaglighet osv). Denna falang erkände och applåderade omedelbart militärkuppen, och idag deltar den i diktaturen och bidrar med sina tekniker, liksom med en minister och en statsekreterare.

Arbetarklassen, folket och revolutionärerna kan inte ingå allianser med dessa, eftersom sådana allianser skulle halshugga deras program och kampformer. De måste däremot utnyttja alla öppningar som den idag så skärpta kampen inom bourgeoisin öppnar.

... Inriktningen av kampen mot gorilladiktaturen kommer inte ur beslut och deklarationer, den förvärvas genom kampen själv... För att bilda ett område /som möjliggör gemensam aktion, reds anm/ för alla delar av befolkningen som är beredda att kämpa mot diktaturen, vare sig de är militantes i politiska partier eller inte, driver vi på basnivå – och redan med en viss framgång – fram bildandet av en folklig motståndsrörelse mot diktaturen, på grundval av bildandet av kommittéer i varje fabrik, campamento, gymnasium, universitet, offentlig förvaltning osv.

Det är bara då vi stödjer oss på en bred folklig bas, under ledning av den enda klass som är förmögen att åta sig den, städernas och landsbygdens proletariat, under utvecklandet av alla kampformer och huvudsakligen massornas väpnade kamp, som det kan bli möjligt att göra slut på gorillornas diktatur och slå in på vägen mot revolutionen.”

Hur ställer sig nu vänstern i Sverige till kampen i Chile idag? Vilka krafter och politiska linjer stödjer den och vad innebär det?

SAP stödjer framför allt det lilla Radikalpartiet (som i likhet med SAP är med i Andra Internationalen), som inte finns kvar som organisation i Chile. Det som finns kvar av deras ungdomsförbund har sökt allians med MIR.

VPK har från officiellt håll tagit ställning för det chilenska kommunistpartiets linje, både före och efter kuppen. Chiles kommunistparti koncentrerar idag sina krafter på att försöka komma överens med förrädarna i Kristdemokratiska Partiets ledning. Och man verkar vara beredd att underordna sig deras vaga ”opposition” mot juntan.

I ett manifest från ha maj 1974 menar kommunistpartiet att alla som de anser ska ingå i den anti-fascistiska fronten, dvs även hela det Kristdemokratiska Partiet, måste komma överens om taktiken i kampen. Eller klarare: frontens politik och taktik får inte strida mot någon av de ingående organisationernas taktik. Detta leder ofelbart till det som Miguel Enriquez sade ovan: ”... allianser som skulle halshugga deras /arbetarklassen, folket och revolutionärerna, vår anm/ program och kampformer”. Och som MIR-kamraten uttryckte det i en intervju i *ArbetarKamp* nr 9/74: ”I klartext innebär detta att massrörelsen och vänstern skulle underordna sig den politik och taktik som kristdemokraternas reaktionära ledning står för.”

Denna typ av allianser och överenskommelser kommer i praktiken att innebära att det chilenska kommunistpartiet tvingas motarbeta och kväva det militanta arbetet i basen, och alltså hämma utvecklandet av arbetarklassen som den ledande kraften och uppbygget av en motmakt. Genom denna typ av allianser ovanifrån försummas ett konkret uppbygge i basen, där den verkliga enheten i motståndskampen måste formeras. Detta är en allvarlig inskränkning som tillsammans med kommunistpartiets inskränkta perspektiv, återuppnåendet av den parlamentariska borgerliga demokratin, ofelbart leder till att stärkandet av proletariatets självständighet och förmåga att kämpa vidare för sin egna klassintressen fullständigt sopas under mattan. Det verkar som om historien har stått stilla för kommunistpartiet, inget har man lärt av misstagen.

Mot detta ställer MIR allianser med krafter som i praktiken vill bekämpa gorilladiktaturen. Den organisatoriska formen för detta är *motståndskommittéerna*. Dessa är främst förankrade på fabriker och i bostadsområden för att garantera att arbetarklassen kan vara ledande i dessa allianser. Ett uppbygge av motståndskommittéerna i basen möjliggör en fortsättning av revolutionen efter diktaturens störtande. För att delta i motståndskommittéernas arbete måste

man naturligtvis inte stödja MIRs strategiska perspektiv. Men den taktik som motståndskommittéerna representerar befrämjar i praktiken denna revolutionära strategi.

Det chilenska kommunistpartiets taktik befrämjar i bästa fall upprättandet av en annan form av diktatur, den parlamentariska demokratin. MIRs linje befrämjar betingelserna för *revolutionens fortsättande efter gorilladiktaturens störtande*. Den utpekar också det effektivaste sättet att bekämpa och på sikt störta diktaturen idag.

Den svenska vänstern och kampen idag

SKP och KFMLr talar idag lika allmänt och abstrakt om demokrati och nationellt oberoende som perspektivet för kampen i Chile, utan att ta ställning till hur kampen står konkret. De har t ex inte kunnat ta ställning mellan kommunistpartiets linje och MIRs.

Demokratisk kamp i Chile idag – javisst! Men hur då och med vilket perspektiv? Parlamentarisk demokrati byggd på borgarklassens makt eller den demokrati som bygger på arbetarklassens och med den förbundna klassers och skikts maktorgan?

Parollen om nationellt oberoende är felaktigt ställd. Den inger illusioner om att det går att upprätthålla ett nationellt oberoende i en kapitalistisk stat där borgarklassen är helt beroende av USA-imperialismen. I en del koloniala länder har borgarklassen tidvis intagit en mera oberoende hållning genom att spela ut motsättningarna mellan USA och Sovjet. De senaste åren har dock visat hur vacklande en sådan oberoende hållning är. I Chile är den inte ens möjlig utom i fraser vid nationella manifestationer. Den chilenska borgarklassen står och faller med stödet från USA.

SKP och KFMLr ser inte att frågan om socialismen har betydelse för dagens uppgifter. De förstår inte att frågan om demokratisk kamp och nationellt oberoende måste ställas i perspektivet av socialismen. Deras omedvetenhet och oklarhet i dessa frågor kommer att driva in dessa organisationer under den linje som idag företräds av det chilenska kommunistpartiet. Det måste stå klart att det enda som kan försvara ett nationellt oberoende i Chile är en stat baserad på arbetarnas och förbundna klassers och skikts revolutionära maktorgan.

Denna beskrivning av den felaktiga politik som SKP och KFMLr står får måste vi avsluta med några frågor. Vad är det som SKP och KFMLr stödjer i Chile? Stödjer de någon faktiskt existerande kraft i motståndsrörelsen över huvud taget? Vem är det som ska stå i ledningen för kampen mot gorilladiktaturen? Är det den s k ”progressiva nationella bourgeoisin” med Frei i spetsen? Är det den ”chilenska vänstern” med kommunistpartiet i ledningen? Eller är det en revolutionär linje med MIR och motståndskommittéerna som ledande kraft? *Detta måste man kunna ta ställning till.* Vi vill att SKP och KFMLr konkret anger vilken kritik de har mot de olika politiska krafterna i Chile idag och varför de inte kan stödja dem.

Och som en följdfråga måste vi fråga vem som ska bära upp er politik om det inte finns någon kraft som ni kan stödja. Är det SKP och KFMLr som ska leda kampen i Chile eller anser ni läget vara hopplöst och utsiktslöst? Vi vill ha besked på dessa punkter. Om ni inte kan ge oss besked måste vi dra slutsatsen att det enda ni stödjer är era egna fraser och att alla de som stödjer dessa fraser ska ha klart för sig att de därmed enbart stödjer organisationerna SKP och KFMLr. De stödjer på intet sätt kampen i Chile.

RMF och 4:e Internationalen har idag endast en vag kritik av MIR. Möjligen har de mer att komma med, men som de av opportunistiska skäl sticker under stol med. MIRs och trotskisternas skiljaktiga linjer före kuppen i Chile stödjer ett sådant antagande. Skulle det inte vara så, vore det en direkt skadlig handling att som 4:e Internationalen upprätta en liten sekt i Chile – Liga Comunista Chilena – utan någon som helst betydelse i kampen. Det finns nog av

den typen av sektioner i 4:e Internationalen som endast orkar med att föra ut de senaste resolutionerna från 4:e Internationalens sekretariat.

Det enda som trotskisterna har att komma med i kritikväg är att MIR skulle gå ut i en hård ideologisk strid med chilenska kommunistpartiet. Dessutom talar de allmänt om nödvändigheten av att upprätta en "Arbetarfront" i Chile. De har inte förstått att kampen idag framför allt gäller att genom konkreta initiativ i kampen försöka pressa kommunistpartiet till att understödja motståndskommittéernas arbete, och i praktiken därmed också kunna dra till sig kommunistpartiets bas. MIR och motståndskommittéerna står idag för en revolutionär politik i kampen mot juntan och de driver ett konkret arbete för att mobilisera alla antijuntakrafter i kamp. Denna politiska linje ser vi som ett faktiskt *revolutionärt alternativ* för massorna i Chile idag. Det är med denna utgångspunkt man måste se den ideologisk-politiska kampen mot kommunistpartiet. För det första menar vi att massorna vinnas för denna revolutionära politik genom konkreta initiativ, genom att revolutionärerna visar sig dugliga i kampen. Massorna vinnas inte genom en ideologisk och allmän polemik som inte får några konsekvenser i kampen. För det andra menar vi att en konfrontation på denna nivå med kommunistpartiet i stället skulle motverka syftet att vinna basen för en revolutionär linje och ge ledningen i kommunistpartiet en chans att blockera basens medverkan i kampen.

MIR har värderat misstagen i kampen under UP-regeringen och har i detta sammanhang svarat på angreppen från kommunistpartiet. Idag står MIR inte isolerade i uppbygget av motståndskommittéerna. Stora delar av basen i de f d UP-partierna deltar aktivt i arbetet, och ledningen för en del partier och organisationer från f d UP vacklar idag mellan MIRs och kommunistpartiets politiska linjer. Detta gäller t ex MAPU och Kristna Vänstern.

I brist på ett konkret ställningstagande till kampen i Chile har RMF och 4:e Internationalen ställt parollen "Arbetarfront för seger i Chile". Låt oss nu ta upp denna till granskning.

Förutom att parollen är abstrakt och inte hänför sig till någon konkret kraft i Chile idag, är den i grunden felaktig. Inte med ett ord anger RMF och trotskisterna i Chile hur en sådan front skall upprättas, vilka som skall stå i ledningen, vilka allianser som måste knytas osv. På vilket sätt skiljer sig "Arbetarfronten" från den motståndsrörelse som revolutionärerna idag bygger upp runt motståndskommittéerna? Enda skillnaden vi kan se är att motståndskommittéerna, MIR, militanterna i basen och deras kamp är en *faktisk kraft* i Chile. "Arbetarfronten" däremot finns enbart och allenast i huvudet på en handfull trotskister, framför allt utanför Chile. En välvillig tolkning av parollen skulle ge vid handen att trotskisterna till skillnad från revolutionärerna i Chile starkare vill betona arbetarklassens ledning i kampen. Men även då hamnar de fel. För det första är arbetarklassens ledning en springande punkt i MIRs politik både före kuppen och nu i uppbygget av motståndskommittéerna. MIR betonar ständigt arbetarklassens ledande roll. Men det finns en skillnad. Vi liksom MIR anser att arbetarklassens ledning garanteras genom att man i varje konkret läge inriktar kampen mot huvudfienden, och i den kampen ständigt bygger upp och stärker arbetarklassens politiska, ideologiska och organisatoriska *självständighet*. Med detta menar vi också att det först är i kampen som denna ledning och självständighet har möjlighet att garanteras och byggas upp. Detta sker genom att arbetarklassen visar sin styrka och förmåga att gå i spetsen för kampen.

Men vi menar också att proletariatet idag kan och måste dra med sig bredare skikt för att just kunna ta denna kamp mot juntan och imperialismen. Inom ramen för dessa allianser måste proletariatet och det revolutionära avantgardet utveckla ett sätt att arbeta på, en kampmetod som gynnar självständigheten, en kampmetod som befrämjar det revolutionära perspektiv som proletariatet har på kampen, men som andra klasser och skikt inte har. Om detta är riktigt så blir också parollen om "arbetarfront" betydelselös eller helt felaktig. Den anger nämligen inte det *taktiska förhållningssätt som proletariatet idag måste ha till andra klasser och skikt*.

Parollen säger inget om allianserna och därmed förutsättningarna för arbetarklassens ledning. I stället verkar trotskisterna vilja garantera denna ledning och självständighet genom att fronten inskränks och formellt avskiljs, avgränsas och därmed isoleras i förhållande till de allierade. Denna syn är formalistisk och politiskt felaktig.

Om nu trotskisterna menar att ”arbetarfronten” är något kvalitativt skilt från andra politiska linjer som idag är närvarande i Chile (och en sådan skillnad är ju det enda som rimligtvis kan berättiga att de lägger fram en egen linje), så måste vi fråga: Vem ska stå i ledningen för denna politik och kamp? Vilka ska ta initiativet till att bilda fronten? Vilken konkret kraft stödjer ni alltså i Chile idag? Är det den trotskistiska sektionen som ska ta på sig denna uppgift och vad är det i så fall som konkret skiljer denna organisation från exempelvis MIR? Vilken konkret kritik har ni alltså av MIRs politiska linje och uppbygget av motståndskommittéerna? Vi uppmanar kamraterna i RMF att ta ställning till dessa frågor, redogöra för sin syn och konkret visa på vad ”arbetarfronten” är för något. Tills vidare anser vi att RMF med det de hittills sagt om kampen i Chile intagit en vänster-sekteristisk och formalistisk hållning som i det mesta bygger på abstrakta fraser. Stödjer man idag RMF innebär det stödet bara ett stöd till dessa fraser.

Solidaritetsarbetet

Vi menar att de frågor vi hittills tagit upp är avgörande för att klargöra en revolutionär syn på kampen i Chile. Detta måste vara en grund för att utveckla ett massivt och effektivt solidaritetsarbete. Detta solidaritetsarbete har hittills burits upp av en rad viktiga krafter i den svenska vänstern. Framför allt har Chilekommittéerna visat på ett framgångsrikt arbete. Grunden för dessa framgångar har i mycket varit att Chilekommittéerna från början ställt sig på en riktig politisk plattform. Försvaret av denna plattform har blivit allt mera brännande sedan en del vänsterorganisationer gått in för att sabotera och splittra arbetet.

Den plattform och de stadgar, som Chilekommittéerna tog för ett år sedan, antogs i motsättning till och i kamp mot SKP, KFMLr och VPKs ledning. Parollen ”Stöd det chilenska folkets kamp mot fascism – för socialism” och ”Kamp mot imperialismen” innebär att man tar ställning för ett socialistiskt perspektiv på kampen i Chile och att man tar ställning för att kampen i Chile är en del av kampen mot världsimperialismen. Detta innebär att man ställt sig på den *proletära internationalismens* grund. Det är första gången som en betydande anti-imperialistisk organisation gjort detta i Sverige. Detta är ett stort steg framåt efter år av DFFG-dominans. Att ställa sig på den proletära internationalismens grund innebär att man ser arbetarklassens kamp som gemensam över hela världen, och att man stödjer arbetarklassens nödvändiga allianser i olika länder och i olika faser, allt efter det konkreta läget.

Vi är helt och fullt för denna linje i det antiimperialistiska arbetet. Vi menar att målsättningen måste vara att ställa hela den antiimperialistiska rörelsen på en proletärt internationalistisk grund. Vår målsättning måste alltså vara att de antiimperialistiska organisationerna kan och ska ta ställning för en politik som på varje område, exempelvis Chile, befrämjar arbetarklassens kamp för socialismen. Därför måste också en antiimperialistisk organisation självständigt kunna ta ställning till denna kamp och inrikta sitt stöd så att de revolutionära krafterna stärks. Detta måste vara vår utgångspunkt för att stödja t ex det chilenska folkets kamp. Sedan finns det *andra* grupper, skikt, klasser och organisationer i Sverige som utifrån andra utgångspunkter kan stödja Chiles folk. Men vår uppgift kan inte vara att organisera dessa och därmed försöka jämka ihop våra utgångspunkter. I stället är metoden den att vi i det konkreta, utåtriktade stödarbetet (demonstrationer, insamlingar osv) försöker samla så många som möjligt runt ett antal konkreta paroller och krav som är aktuella i motståndskampen. Här kan vi nå en enhet i handling – aktionsenhet. Paroller som ”Ned med juntan”, ”Bojkotta juntans koppar”, ”Frige de politiska fångarna”, ”1 miljon till motståndsrörelsen”, ”Stoppa skenrätte-

gångarna”, ”För demokratiska fri- och rättigheter”, ”Ut med ambassadören ur Sverige” osv är paroller som i det konkreta arbetet visat sig kunna samla mycket breda grupper i stödet. Detta sätt att arbeta – med en utvecklad plattform som tar ställning till kampens perspektiv och inriktning i Chile å ena sidan, och en mobilisering runt konkreta paroller å den andra – menar vi är det bästa sättet. Detta har också framgångsrikt visat sig i Chilekommittéernas arbete. Erfarenheterna är just att det har kunnat skapas en bred enhet i Chilearbetet. Denna enhet måste försvaras. Nu finns det däremot grupper som menar att en utvecklad plattform är en ”insnävning” av stödet och som utifrån ett otal utgångspunkter vill förändra Chilekommittéernas inriktning. Vi ska ta upp detta för att visa på det felaktiga i dessa organisationers politik och vilka konsekvenser den kan få.

Under mobiliseringen runt 11:e september nådde Chilearbetet avsevärda framgångar, men samtidigt fanns det krafter som verkade i motsatt riktning till den som Chilekommittéerna arbetade efter. KFMLr och SKP motarbetade aktivt och medvetet Chilekommittéernas inriktning och arbete. Chilekommittéerna hade lagt fram en minimiplattform för demonstrationerna och därutöver tilläts de olika ingående organisationerna helt riktigt föra fram sitt perspektiv och sin analys av kampen i Chile. Denna tendensfrihet är ju helt riktig, eftersom man har olika skäl att stödja de konkreta kraven och parollerna. KFMLr och SKP gick konsekvent emot detta och ville helt utesluta paroller som ”Stöd det chilenska folkets kamp mot fascism – för socialism”. I stället skulle *endast* deras egen paroll ”Stöd det chilenska folkets kamp mot fascism – för demokrati och nationellt oberoende” vara med. Ingen annan paroll om perspektivet på kampen skulle tillåtas. De vägrade därmed alla andra organisationer att föra fram sin politik, t o m Chilekommittéerna. Resultatet blev att SKP och KFMLr på en del platser gick med, på andra gick de ensamma och på vissa gjorde de inget alls. Vad är deras syfte med denna taktik? Vi menar att detta är rena splittringstaktiken. De är ute efter att lägga den egna organisationens politik till grund för hela arbetet och utesluta allt annat. De menade dessutom att vi var sekterister för att vi förde fram socialistiska paroller. Sekterister i förhållande till vem? Det sätt att arbeta på som vi skissat ovan och som Chilekommittéerna tillämpar möjliggör ju för alla som stödjer de konkreta parollerna att föra fram sitt perspektiv. Vi har inte uteslutit någon. Men KFMLr skryter då med att baptistkyrkans internationella grupp någonstans ställde upp i deras demonstration. Många grunnar då givetvis på vad som skiljer KFMLr och baptisterna i denna fråga. Ytligt sett ingenting. Vi menar att baptister och andra humanister mycket väl kan delta i våra demonstrationer och föra fram sitt perspektiv. Men då måste de också godkänna att vi för fram våra revolutionära paroller, vårt perspektiv.

Samma sak gäller naturligtvis för Chile-kommittéerna som i sin plattform uttrycker en syn på kampen i Chile och den proletära internationalismen. Det har aldrig hindrat att andra ställer upp i de konkreta mobiliseringar som Chile-kommittéerna tar initiativ till, men Chile-kommittéerna måste naturligtvis tillåtas att liksom andra organisationer föra fram sin egen syn.

När det gäller tendensfriheten vid gemensamma manifestationer är det en viktig princip att man inte angriper någon medverkande organisation direkt, som man bestämt sig för att samarbeta med. Därför var det enligt Arbetsutskottets mening felaktigt av Förbundet KOMMUNISTs Göteborgsavdelning att föra fram parollen ”Reformismen leder till slakt – enad kamp för arbetarmakt”. Det är en splittrande paroll då den direkt riktade sig mot kamrater ur chilenska kommunistpartiet och VPK-kamrater. Denna paroll drogs dock tillbaka före demonstrationen efter ingripande från Arbetsutskottet.

Däremot är det tillåtet att föra fram positiva paroller som indirekt angriper andra tendenser eller organisationer. Förbundet KOMMUNIST förde t ex fram parollen ”Stöd motståndskommittéerna” och hade MIR-fanor. En paroll om socialism är givetvis indirekt en kritik mot

borgerliga humanister. Baptisternas paroller är ju också en kritik mot vår revolutionära politik, men det tål vi.

Det är detta sätt att arbeta för en enhet i solidaritetsrörelsen som SKP och KFMLr gått emot. De vill låsa hela stödet till en enda politisk grund, den egna organisationens. Allt som går utöver detta motarbetar de och utesluter. Däremot är de vidöppna för olika ställningstaganden åt höger, eftersom en borgerlig humanist inte har ett perspektiv som går utöver deras eget. Målsättningen för KFMLr och SKP är att på alla sätt försöka införliva krafter på högerkanten medan de är beredda att utestänga vänstern. På detta sätt kommer de att vara en splittrande faktor. Detta har vi erfarenhet av från DFFG. En anmärkningsvärd helomvändning är KFMLr:s utveckling från att för bara ett år sedan kräva att allt enhetsarbete skulle stå på socialistisk grundval, till att nu aktivt bekämpa revolutionärerna. Från sekterism till högeropportunism med samma självsäkerhet och övermaga attityd.

Förutom att vi anser att SKPs och KFMLr:s enhetssyn är starkt splittrande, så måste vi konstatera att de också är beredda att splittra rörelsen utan att ha en egen alternativ linje i Chilefrågan. Vi får inte veta vilken kraft och vilka konkreta politiska linjer det är man ska stödja istället för Chilekommittéernas linje. Ingen av organisationerna kan visa på en politisk kraft som idag kan bära upp deras syn i Chile och som man ska stödja. De är därför beredda att splittra upp rörelsen på sitt eget abstrakta perspektiv. Slutsatsen blir som vi tidigare sade: antingen är det bara KFMLr och SKP som kan stå i ledningen i Chile och då går stödet till dem, eller så finns det ingen att stödja och då är läget hopplöst, eller så går stödet till kommunistpartiet som idag är de enda som konkret *står för den linje som KFMLr och SKP förespråkar*. Inga andra alternativ står till buds.

Vad gäller VPKs ställningstagande måste vi först säga att det idag finns många kamrater från VPK som aktivt deltagit i att utforma Chilekommittéernas linje, som lagt ner ett förtjänstfullt arbete på att stärka Chilekommittéerna och som idag på alla sätt försvarar Chilekommittéernas riktiga politik. De kamraterna stödjer vi helhjärtat. Men samtidigt har ledningen för VPK gått ut med olika linjer som står i motsättning till Chilekommittéerna. VPK-ledningen vill ha en enda politisk grund för arbetet, inget annat ska tillåtas. Alltså ingen tendensfrihet. De hämtar sin förebild från DFFG. Som vi tidigare sagt kommer detta att leda till en insnävning och splittring av rörelsen. Vi förordar ett konkret enhetsarbete runt konkreta frågor trots olika utgångspunkter. Dessutom vill VPK att stödet till motståndsrörelsen ska vara *villkorslöst*. Även detta anser vi vara felaktigt. Vi menar att Chilekommittéerna konkret ska kunna ta ställning till kampen i Chile och kunna stödja en politisk linje i överensstämmelse med en proletärt internationalistisk syn. Vi måste självständigt kunna ta ställning till utvecklingen i Chile och rikta vårt stöd på bästa sätt.

Arbetsutskottet

”Låt oss förvandla vårt hat och vår ilska till organisation och motstånd” – Intervju M. Enríquez (MIR)

Ur *Kommunist* nr 17 (1974)

MIRs generalsekreterare Miguel Enríquez är död. Den femte oktober stupade han i en eldstrid med juntans knektar. Miguel Enríquez var en av Chiles mest jagade motståndsmän. Till skillnad från de flesta andra politiska ledare flydde han inte ur landet, utan stannade och spelade en avgörande roll i uppbygget av motståndsrörelsen. Ur MIRs kommuniké citerar vi: ”Kamrat Miguel Enriquez ar redan ersatts i alla sina funktioner. Hans död drabbade organisationen hårt, men den är långt ifrån förstörd. Varken Regionalkommittén i Santiago, de regionala kommittéerna ute i provinserna, den centrala strukturen eller återstoden av den

Politiska Kommissionen har påverkats av slaget: de återfinns i fullt arbete och har vidtagit alla säkerhetsåtgärder.”

Nedan publicerar vi Miguel Enriquez' sista intervju, gjord den 16 augusti 1974. Den är hämtad från "El Rebelde", MIRs illegala tidning.

Fråga: Hur är militärjuntans situation för närvarande?

Svar: Låt mig förklara det kort. En grupp höga officerare störtade regeringen, mördade fängslade och torterade tiotusentals människor och iscensatte ett brutalt förtryck av arbetarklassen och folket. När de väl hade övertagit regeringsmakten utövade de en politik grundad på ständigt förtryck och bedrev en ultrareaktionär antifolklig ekonomisk politik som kännetecknats av drastiska inkomstförändringar för arbetarklassen och folket, en massiv ökning av arbetslösheten och en kraftig höjning av levnadskostnaderna.

Syftet med denna ekonomiska politik som grundar sig på extrem exploatering av arbetskraften och förtryckande av alla protester, är att säkra enorma vinster åt de stora inhemska kapitalisterna och de eventuella utländska investeringar som man hoppas locka till sig. Denna politik medförde att gorilladiktaturen snabbt förlorade stöd, eftersom man skadade inte bara arbetarnas intressen utan också andra befolkningsgruppers (köpmän, transportidkare, småföretagare, utbildade yrkesutövare etc), dvs grupper som tidigare hade varit för att regeringen skulle störtas. På så sätt kom diktaturen att stödja sig uteslutande på förtryck.

Diktaturen lyckas inte stabilisera sig

Redan i december fick gorillorna klart för sig att de inte hur länge som helst kunde vidmakthålla det inre krigstillståndet, utgångsförbundet och den brutala omfattningen av förtrycket. Man föresatte sig då att minska det massiva förtrycket och i stället öka den selektiva repressionen, för att skapa de inre förutsättningar som skulle göra det möjligt att i juli i år ge befolkningen vissa friheter, åtminstone på ytan. Detta var absolut nödvändigt för att minska juntans internationella isolering och locka till sig utländska investeringar.

Man lyckades inte med detta. Tvärtom: deras isolering ökade, regeringsombildningen innebar att armén kom att dominera över de andra vapenslagen samt en dominans för det storkapital som är knutet till utländskt kapital. Inflationen fortsatte att öka och levnadskostnaderna steg 10-15 gånger medan arbetarnas inkomster ökade mindre än hälften så mycket. Nya och bredare befolkningsgrupper kom i motsatsställning till diktaturen och anslöt sig till oppositionen, juntans meningsskiljaktigheter med kyrkan och de borgerliga partierna skärptes, liksom konflikterna mellan gorillorna själva; arbetslösheten ökade ännu mer, till nära 20%,

repressionen minskade inte, utan ökade i stället så att nu, i mitten av augusti, påminner de jättelika razziorna, kontrollen på gatorna, husundersökningarna och de massiva anhängandena och tortyren om förhållandena i september och oktober förra året.

Arbetarklassen och folket återhämtar sig

Gorillorna hade misstagit sig. De hade räknat fel. De hade angripit och lamslagit arbetarklassen och folket, de hade riktat hårda slag mot vänsterpartierna och revolutionärerna, men de hade långt ifrån lyckats krossa eller förrinta dem. Trots de omfattande deserteringarna bland UP-koalitionens kadrer och den våldsamma repressionen, började vänsterpartierna, och särskilt MIR, organisera sig på nytt, nu underjordiskt, samtidigt som mer avancerade grupper, särskilt inom arbetarklassen, började hämta nytt mod och omorganisera sig. Så började ett omärkligt men omfattande motstånd att utvecklas.

Sedan slutet av 1973 förde MIR fram ett program vars innehåll i huvudsak går ut på kamp för återinförande av de demokratiska friheterna, försvar för folkets levnadsstandard, kamp för att störta diktaturen och upprättande av en ny regering. MIR uppmanade till bildande av en bred politisk motståndnsfront som skulle innefatta de delar av det kristdemokratiska partiet (PDC) som står i motsatsställning till militärjuntan, samt UP-koalitionen och MIR. Vi uppmanade också till bildande av en Folkets Motståndsrörelse som skulle bygga på underjordiska motståndskommittéer, uppdelade på olika fronter.

Kring denna politiska linje har motståndsarbetet kontinuerligt stärkts mer och mer, även om partiernas enhetssträvande inte har gett något större resultat, dels beroende på PDC-sektorns vacklande hållning, dels på illusionerna hos de reformistiska grupper som försöker upprätta en allians med Frei-falangen. Motståndsarbetet har med utgångspunkt från basen enat arbetarklassen, folket och vänstern, och skapat tusentals motståndskommittéer. Under denna process har MIR stärkts och mångdubblat sitt inflytande inom arbetarklassen, samt inkorporerat stora delar av proletariats förtrupper.

Utnötningskrig mot storkapitalet

Fråga: Hur bedömer MIR framtidsutsikterna?

Svar: Mycket beror på vad revolutionärerna, arbetarklassen och folket gör. Om diktaturregimen lyckas upprätthålla ”den allmänna ordningen” och ostraffat bedriva en hänsynslös utsugning av arbetarklassen, trots den djupa ekonomiska kris som landet genomgår och dess internationella isolering, så kommer juntan att kunna tillförsäkra de inhemska kapitalisterna enorma vinster och locka utländskt kapital till landet med hjälp av underdåniga garantier som man erbjuder. Så skulle juntan på två eller tre år kunna stabilisera sig definitivt och kanske till och med lyckas med en relativ ekonomisk återhämtning. Revolutionärernas och arbetarnas uppgift är att utveckla ett allt bredare och starkare motstånd som kan ta upp kampen med diktaturregimen om ”den allmänna ordningen” och förhindra att man lyckas genomföra en extrem exploatering av arbetskraften.

Även om det är viktigt att den internationella inringningen av Chile stärks, är det viktigaste ändå vad vi lyckas göra i vårt land. Den mest brådskande uppgiften i den revolutionära kampen i Chile är att organisera de mer avancerade grupperna inom arbetarklassen och folket i Motståndskommittéer; att genom dessa bedriva massiv propaganda och agitation; att inleda ett aktivt motstånd; att börja utnötningskriget mot diktaturen och storkapitalet, vilket kommer att innefatta olika former av sabotage (lämna kranar öppna på statliga kontor och i fabriker, lämna lampor tända etc), olika former av maskning (minska arbetets produktivitet och kvalitet genom att sänka arbetstakten, göra avbrott i produktionsprocessen, misstag i utförandet av arbetet), andra former av smärre sabotage (inte underhålla maskinerna, förstöra smärre delar,

strö smärgelsand i precisionsdelar, förstöra smörjmedel med bensin, slå sönder glasrutor och glödlampor, förbruka mesta möjliga materiel etc, dvs höja underhållskostnaderna, men utan att förstöra eller helt lamslå maskineriet, eftersom det skulle medföra arbetslöshet för arbetarna).

Vi revolutionärer bör påskynda inledandet av väpnade propagandaaktioner för att stärka motståndskampen:

Vad är väpnad propaganda?

... små aktioner, i nära samband med arbetarnas intressen, av enkel och varierande karaktär, på ett sådant sätt att vi mer och mer kan stimulera motståndskommittéerna att ta efter dem, och därmed lägga grunden till skapandet av en verklig folkets motståndsbataljon som ständigt kan bekämpa diktaturen.

På så sätt kommer arbetarklassen och folket att inlemmas i det långvariga folkkrig som till slut kommer att störta gorilladiktaturen.

På det här sättet kommer gorillorna att störtas. Diktaturen kommer inte att falla genom att man nöjer sig med att, i Chile eller utomlands, passivt vänta på att den ska falla genom ingrepp från himlen, eller som följd av en illusorisk allians med reaktionära borgerliga grupper som Frei, som inte bara samarbetade aktivt mot störtandet av regeringen och repressionen mot arbetarna, utan som dessutom idag i praktiken deltar i och stödjer diktaturens antifolkliga och repressiva politik.

MIR växer och utvecklas

Fråga: Vilken verkan har repressionens angrepp på MIR haft? Hur är MIRs nuvarande situation, då man vet att under de senaste månaderna en del av organisationens verkstäder och vapengömmor har upptäckts och flera aktivister har anhållits?

Svar: Ända sedan striderna i september har vi utsatts för flera repressiva angrepp. Vid slutet av 1973 hade flera tiotal aktivister dödats i striderna, avrättats eller mördats genom tortyr, samtidigt som andra anhållits.

Det är sant att vi då lyckades undkomma repressionen med mindre förluster än resten av vänstern, tack vare våra erfarenheter av det underjordiska arbetet 1969-70. Därefter har vi drabbats av två hårda slag från gorillornas förtryckarapparat: i slutet av mars och i slutet av maj. Dessa är de förluster som vår verksamhet har drabbats av, särskilt inom våra massorganisationer. Men vi har lärt av det och dragit nytta av erfarenheterna. Vi utsätts fortfarande regelbundet för angrepp, men nu är vi förberedda och organiserade för att fånga upp och undgå angreppen, och vi arbetar bland massorna och driver på deras kamp under nuvarande förhållanden, samt förbereder igångsättandet av väpnad propaganda.

Vi har förlorat resurser av alla slag, men vi har kvar den största delen och det viktigaste.

De viktigaste skälen till dessa relativt små förluster för de repressiva angreppen, som sedan mars månad framför allt riktat sig mot vår organisation, och till vår snabba och breda tillväxt på de olika fronterna, är:

- Att vår ledning och våra aktivister har stannat i Chile;
- Det sätt varpå de flesta av våra arresterade medlemmar har betett sig inför tortyr: de har stått emot den och inte talat. Där har särskilt två kamrater utmärkt sig, medlemmar av vår politiska kommission: Bautista van Schouven, som torterades under två månader och antagligen har dödats, och Arturo Villavel, som sedan mars har utsatts för grym tortyr, liksom tiotal aktivister, arbetare och bönder; Och det tredje grundläggande skälet har varit att vi hela tiden

har stött oss på massorna, har lärt av dem och lett dem, och därigenom visat nederlagsprofeterna och dem som drivit på, försvarat och ideologiskt rättfärdigat deserteringen till utlandet, att det inte bara går att undgå repressionen utan att det också är möjligt att arbeta med arbetarklassen och folket för att organisera och stärka det folkliga motståndet.

Ett år av aktivt motstånd inleds

Fråga: Militärjuntan kommer snart att fira sin ettårsdag vid makten; vad har MIR för avsikt att göra med anledning av det?

Svar: Gorilladiktaturens gångna år har inneburit blodsutgjutelse för arbetarna; massiv repression och tortyr, arbetslöshet och arresteringar, extrem utsugning, svält och misär; men samtidigt har det här året inneburit att juntans politik har misslyckats, att deras kortsiktiga ekonomiska politik har misslyckats, ett år av bristande stabilitet för diktaturen, som har isolerats från en överväldigande majoritet av det chilenska folket, och en allt starkare internationell inringning av juntan.

Det har också varit det år som har gett arbetarklassen och revolutionärerna de största erfarenheterna av underjordisk kamp, och det har inneburit en historisk demonstration av arbetarnas och revolutionärernas styrka och kampberedskap; detta i sin tur innebar en garanti för att nästa år blir ett år av aktivt motstånd och kamp i hela Chile, inklusive väpnad propaganda och väpnad kamp mot gorilladiktaturen.

Låt oss visa motståndets styrka!

MIR uppmanar arbetarklassen och folket, och alla de grupper som är emot diktaturen, att förvandla sitt hat och sin ilska till organisering av motståndet; vi uppmanar både medlemmar och ickemedlemmar i partierna att organisera sig i grupper på tre, fem eller sju personer och bilda Motståndskommittéer, vilkas program bör vara folkets enhet mot diktaturen, kamp för återinförandet av de demokratiska friheterna och för försvaret av massornas levnadsstandard.

Vi uppmanar att organisera och driva på de uppgifter som vi nämnde tidigare: propaganda, utnötning, maskning, smärre sabotage etc.

MIR uppmanar alla medlemmar i Folkets Motståndsrörelse att tala med sina vänner, släktingar, arbetskamrater och bekanta och vinna dem för Motståndsrörelsen, särskilt om de tillhör krigsmakten; samt att skicka brev, undertecknade av Motståndsrörelsen, till alla som vi bedömer kan inlemmas i kampen.

Slutligen uppmanar MIR alla arbetare, bönder, sluminvånare, studenter, soldater, tjänstemän, kort sagt alla folkliga grupper, att från och med nu och fram till den 11:e september fylla hela Chile med ett motto: låt oss skriva det med pennor, filtpennor, kulspetspennor, på toaletter, i bussar, på gator, på maskiner och skrivbord; låt oss göra flygblad på stencil eller maskin och för hand, så att hela Chile den 11:e september är fyllt av ett enda motto som visar motståndets styrka:

Folkets motstånd kommer att segra!